EUROPEISKA UNIONENS RÅD

Bryssel den 18 juni 2008 (9.9)
(OR. en)

8216/2/08
REV 2

LIMITE

COPEN 70
EJN 26
EUROJUST 31

PUBLIC

NOT

från:	Ordförandeskapet
till:	Delegationerna
Föreg. dok. nr:	8216/1/08 REV 1 COPEN 70 EJN 26 EUROJUST 31
Ärende:	Slutlig version av den europeiska handboken för utfärdande av en europeisk arresteringsorder

Vid mötet den 17 juli 2007 diskuterade arbetsgruppen för straffrättsligt samarbete (experter på den europeiska arresteringsordern)[1] de praktiska problemen med utfärdande och verkställande av den europeiska arresteringsordern. För att lösa dessa problem diskuterade delegationerna ordförandeskapets förslag att man skulle utarbeta gemensamma riktlinjer för hur formuläret för den europeiska arresteringsordern ska fyllas i.

Ordförandeskapet kom fram till att det rådde ett allmänt samförstånd mellan delegationerna om att en handbok behövde utarbetas. Det föreslogs dessutom att arbetsgruppen för straffrättsligt samarbete (experter på den europeiska arresteringsordern) under det portugisiska ordförandeskapet åter skulle diskutera utkastet till förslag.

Denna uppgift uppdrogs åt ordförandeskapet, biträtt av generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd. Medlemsstaternas befintliga handböcker och praktiska erfarenheter inom det europeiska rättsliga nätverket och Eurojust har legat till grund för den föreslagna texten.

[1] Se lägesrapporten, dok 12053/07 JAI 407 COPEN 115 EJN 43 EUROJUST 23.

Det europeiska rättsliga nätverket diskuterade initiativet vid sitt möte den 28 februari 2008. Experterna på den europeiska arresteringsordern (arbetsgruppen för straffrättsligt samarbete) diskuterade initiativet mer i detalj vid mötet den 30 april 2008. Vid mötet den 14–15 maj 2008 godkände artikel 36-kommittén handboken under förutsättning att användningen av den utvärderas efter 18 månader.

Den europeiska handboken för utfärdande av en europeisk arresteringsorder bifogas för delegationerna.

_____

EUROPEISK HANDBOK
FÖR UTFÄRDANDE AV
EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER[1]

[1] Anmärkningarna i handboken är inte bindande och påverkar inte den inhemska lagstiftningen för genomförande av rambeslutet. Anmärkningarna är endast rekommendationer. De rättsliga myndigheterna erinras dock som sin skyldighet att tolka sin nationella lagstiftning i enlighet med rambeslutet (se Pupino-målet vid EG-domstolen, C-105/03).

INLEDNING

- Detta dokument syftar till att ange riktlinjer för god praxis mot bakgrund av de erfarenheter som gjorts och samtidigt ge domare och åklagare detaljerad information om hur formuläret för den europeiska arresteringsordern helst bör fyllas i. Det ges därför exempel i texten på hur en europeisk arresteringsorder kan formuleras.

- Den europeiska arresteringsordern är det första rättsliga instrument som grundar sig på ömsesidigt erkännande av avgöranden i brottmål. Detta har inneburit en radikal förändring jämfört med de tidigare förfarandena för utlämning, vilka har ersatts av ett system för överlämnande inom ett område med frihet, säkerhet och rättvisa som påverkar särskilt förfarandena, tidsfristerna och skälen för att vägra överlämna en person. Den europeiska arresteringsordern är alltså nära knuten till det mål som anges i artikel 29 i fördraget om Europeiska unionen.

- Den europeiska arresteringsordern bör användas effektivt, verkningsfullt och proportionerligt som ett hjälpmedel vid förebyggande och bekämpning av brott, samtidigt som misstänkta och dömda personers mänskliga rättigheter garanteras. Instrumentet, som grundar sig på berövande av personlig frihet, är i princip utformat för att främja åtal när det gäller så allvarlig och skadlig brottslighet att användningen av det kan motiveras, eller för att verkställa fällande domar. Arresteringsordern ska användas endast om en arresteringsorder eller annat verkställbart rättsligt avgörande med samma verkan har utfärdats på nationell nivå.

- "Den europeiska arresteringsordern har utformats för att ha enhetlig verkan i hela Europeiska unionen, nämligen ett smidigt och snabbt överlämnande. Man bör också ha i åtanke att av uppenbara praktiska skäl riktar sig ett stort antal europeiska arresteringsorder inte till endast en medlemsstat: se rapporten *European Arrest Warrant – Recent Developments (HL Paper 156, para 21)* från överhusets EU-kommitté. Formuläret i bilagan till rambeslutet har utformats med detta som förutsättning. Den person som utfärdar en europeiska arresteringsorder behöver inte rikta den till någon bestämd medlemsstat. När den väl är utfärdad kan den användas var som helst där den eftersökte befinner sig när den verkställs."[1]

- Handboken har utarbetats under det portugisiska och det slovenska ordförandeskapet med hjälp av ett antal personer i hela Europa som arbetar med den europeiska arresteringsordern, och det europeiska rättsliga nätverket, Eurojust, EU-rådets generalsekretariat och Europeiska kommissionen. Den godkändes av artikel 36-kommittén vid mötet den 14–15 maj 2008. Det var denna kommitté som diskuterade bestämmelserna i rambeslutet om den europeiska arresteringsordern under det belgiska ordförandeskapet 2001.

- Handboken kan senare komma att uppdateras om så behövs mot bakgrund av praktiska erfarenheter, ändringar av rambeslutet eller ny rättspraxis.

- Förslag som rör handbokens innehåll bör sändas till *Council of the EU, General Secretariat, Unit for Judicial Cooperation in Criminal Matters, Rue de la Loi 175, B-1040 Bryssel (e-postadress: eaw@consilium.europa.eu)* eller till *European Commission, DG JLS, Unit for Judicial Cooperation in Criminal Matters B-1049 Bryssel*.

_____

[1] Lord Hope of Craigheads yttrande i målet Dabas mot högsta domstolen i Madrid [House of Lords, 2007 UK HL 6].

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1. Rambeslut om en europeisk arresteringsorder 9

1.1. Definition av den europeiska arresteringsordern och dess huvudsakliga innehåll 10
1.2. Formulär för en europeisk arresteringsorder 11

2. Genomförande av den europeiska arresteringsordern i EU-medlemsstaterna 12

2.1. Medlemsstaternas uttalande rörande de särskilda bestämmelserna om den tidpunkt då gärningarna begicks 12
2.2. Överlämnande av egna medborgare 13

3. Kriterier som ska tillämpas när en europeisk arresteringsorder utfärdas – proportionalitetsprincipen 14

4. Översättning av en europeisk arresteringsorder 15

4.1. Språk som medlemsstaterna accepterar för en europeisk arresteringsorder 16

5. Tidsfrist för den verkställande myndighetens mottagande av en europeisk arresteringsorder efter det att en person har frihetsberövats 16

6. Hur den europeiska arresteringsordern ska fyllas i 16

7. Översändning av en europeisk arresteringsorder 18

7.1. När det är känt var den person befinner sig som ska gripas 18
7.2. När det inte är känt var den person befinner sig som ska gripas 19

7.3. Schengens informationssystem – SIS 19
7.4. Europeisk arresteringsorder i SISone4all 19
7.5. Översändning via Interpol 21

8. Eurojusts roll 21

9. Det europeiska rättsliga nätverket 22

10. "Fiches Françaises" – riktlinjer per medlemsstat 22

11. Avtal mellan Norge och Island och Europeiska unionen 23

12. Domstolens avgöranden 23

13. Några högsta domstolars avgöranden (i sammanfattning) 23

14. Länkar till ytterligare upplysningar om den europeiska arresteringsordern 23

15. Exempel på hur den europeiska arresteringsordern ska fyllas i 24

BILAGOR

Bilaga I Rådets rambeslut 2002/584 RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna 25

Bilaga II Formulär för europeisk arresteringsorder 49

Bilaga III Riktlinjer för hur formuläret för den europeiska arresteringsordern ska fyllas i 55

Bilaga IV Språk som medlemsstaterna godtar vid mottagandet av en europeisk arresteringsorder 76

Bilaga V Tidsfrister för mottagande av den europeiska arresteringsordern efter det att den eftersökte har gripits 78

Bilaga VI Domstolens dom (C-105/03) Pupino-målet 80

Domstolens dom (C-303/05) Advokaten voor de Wereld-målet 99

Bilaga VII Avgöranden från några högsta domstolar (i sammanfattning) 119

Bilaga VIII Förteckning över kontaktpersoner och adresser 125

1. Rambeslut om en europeisk arresteringsorder

Rådet antog den 13 juni 2002 rambeslutet om en europeisk arresteringsorder[1].
Enligt artikel 34.1 ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut före den 31 december 2003. Med några undantag har genom detta nya system utlämningsförfarandena från och med den 1 januari 2004 ersatts med de nya reglerna för överlämnande. Vad gäller överlämnande mellan medlemsstaterna har motsvarande bestämmelser i följande konventioner ersatts:

- Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957, tilläggsprotokollet till denna av den 15 oktober 1975, det andra tilläggsprotokollet till denna av den 17 mars 1978 och Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977, vad gäller utlämning.
- Avtalet av den 26 maj 1989 om förenkling och modernisering av förfarandena för översändande av utlämningsansökningar.
- Konventionen av den 10 mars 1995 om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater.
- Konventionen av den 27 september 1996 om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater.
- Kapitel 4 i avdelning III i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna.

Den europeiska arresteringsordern är ett i Europeiska unionen verkställbart rättsligt beslut som utfärdas i en medlemsstat och verkställs i en annan medlemsstat på grundval av principen om ömsesidigt erkännande.

[1] EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

1.1. Definition av den europeiska arresteringsordern och dess huvudsakliga innehåll

Den europeiska arresteringsordern har ersatt det traditionella systemet för utlämning med en enklare och snabbare mekanism för överlämnande av eftersökta personer för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd. En order kan utfärdas för lagföring av gärningar som enligt inhemsk lag kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer[1] (under undersökningen, utredningen eller rättegången till dess att en slutlig fällande dom har meddelats) eller för verkställande av ett straff eller frihetsberövande åtgärd *i minst fyra månader.* Dessa kriterier är inte kumulativa.

De centrala myndigheter, som tidigare normalt spelade en viktig roll i utlämningsförfarandet, deltar nu i regel inte i förfarandet för en europeisk arresteringsorder, även om de fortfarande kan fylla en uppgift som stödjande, överförande och informerande enheter i allmänhet. För att göra det enklare att tillgodose framställningarna har de gjorts enhetliga genom att ett *formulär för en europeisk arresteringsorder* fylls i.

Rambeslutet avspeglar en strävan efter integration i ett gemensamt rättsligt område och leder till ett nytt mönster för samarbetet som grundar sig på ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna. Överlämning av medborgare är nu, med få undantag, princip och allmän regel. Undantagen rör tidsfrister och krav i samband med verkställandet.[2] Det har visat sig att i praktiken rör ca en femtedel av alla överlämnanden i unionen ett lands egna medborgare, även om det vid överlämningen ofta, i enlighet med rambeslutet, stipuleras villkor för återvändande eller verkställande av straffet.

---

[1] Det bör noteras att " *tolv månader eller mer*" enligt artikel 2.1 i rambeslutet bör tolkas i enlighet med det tidigare systemet för utlämning (dvs. Europeiska utlämningskonventionen från 1957, EU:s utlämningskonvention från 1995). I den lagstiftning som genomför artikel 2.1 i rambeslutet bör därför anges att en europeisk arresteringsorden får utfärdas om brottet kan rendera en strafftid på tolv månader eller mer.

[2] Se kapitel 2.2 när det gäller överlämning av ett lands egna medborgare.

Skälen till att vägra samarbete har blivit färre. Genom rambeslutet har kontroll av dubbel straffbarhet som skäl för att vägra verkställighet och överlämnande strukits för 32 kategorier av brott enligt den utfärdande statens rubricering, om de berörda brotten i den utfärdande staten kan leda till fängelsestraff eller annan frihetsberövande åtgärd i tre år eller mer. Om brottet i fråga inte kan rendera en strafftid på minst tre år, eller inte är upptaget i förteckningen, kontrolleras fortfarande om dubbel straffbarhet föreligger.

Till följd av detta får den verkställande rättsliga myndigheten inte kontrollera om dubbel straffbarhet föreligger när det brott som är föremål för utredning eller fällande dom i det specifika fallet motsvarar typbeskrivningen i den utfärdande statens lagstiftning.

1.2. Formulär för en europeisk arresteringsorder

Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt beslut som har utfärdats i den form som föreskrivs i rambeslutet. Formuläret för en europeisk arresteringsorder är en bilaga till rambeslutet. Detta formulär måste användas, trots att det inte alltid framgår av lagstiftningen i några medlemsstater att så är fallet. Det har varit rådets avsikt att skapa ett hjälpmedel i arbetet som de utfärdande rättsliga myndigheterna enkelt kan fylla i och som kan erkännas av de verkställande rättsliga myndigheterna. Formuläret syftar bland annat till att tidskrävande och dyra översättningar ska kunna undvikas och till att göra uppgifterna lättillgängliga. Endast detta formulär bör användas och det får inte ändras. Eftersom formuläret i princip utgör den enda grunden för att gripa och därefter överlämna den eftersökte, bör det fyllas i omsorgsfullt så att onödiga framställningar om kompletterande information kan undvikas. Formuläret kan fyllas i och skrivas ut på det europeiska rättsliga nätverkets webbplats http://www.ejn-crimjust.europa.eu/documents.aspx .

2. Genomförande av den europeiska arresteringsordern i EU-medlemsstaterna

2.1. Medlemsstaternas uttalande rörande de särskilda bestämmelserna om den tidpunkt då gärningarna begicks

Enligt artikel 32.1 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder får varje medlemsstat, när rådet antar detta rambeslut, göra ett uttalande där den förklarar att den som verkställande medlemsstat kommer att tillämpa den europeiska arresteringsordern endast på gärningar som begåtts vid eller efter en tidpunkt som ska fastställas, vilken dock inte får vara senare än den 7 augusti 2002. Om gärningarna begicks före de tidpunkter som anges nedan behövs en traditionell framställning om utlämning för att den eftersökte ska kunna överlämnas.

Ett sådant uttalande har gjorts av följande medlemsstater:

- Österrike: gärningar som begåtts efter den 7 augusti 2002
- Tjeckien: gärningar som begåtts av tjeckiska medborgare efter den 1 november 2004[1]
- Frankrike: gärningar som begåtts efter den 1 november 1993
- Italien: gärningar som begåtts efter den 7 augusti 2002. Enligt italiensk lag kan Italien inte verkställa en europeisk arresteringsorder som utfärdats före den 14 maj 2005.
- Luxemburg: gärningar som begåtts efter den 7 augusti 2002 (ett lagförslag kommer att läggas fram för parlamentet)

Endast Österrike, Frankrike och Italien har underrättat rådet i enlighet med rambeslutet. Vad gäller Italien avviker lagstiftningen från uttalandet.

Om gärningarna begicks före de tidpunkter som anges ovan, kommer alltså förfarandet för överlämnande av den eftersökte att vara en traditionell framställning om utlämning, inte en europeisk arresteringsorder.

[1] Dok. 10750/06 COPEN 69 EJN 17 EUROJUST 31.

2.2. Överlämnande av egna medborgare

Med den europeiska arresteringsordern avskaffas möjligheten enligt det tidigare systemet för utlämning att vägra överlämning av skäl grundade på den eftersöktes medborgarskap. Detta allmänna överlämnande av egna medborgare är ett av de viktigaste resultat som uppnåtts genom rambeslutet, även om det medförde vissa konstitutionella svårigheter i några medlemsstater.

I *Tyskland* ogiltigförklarades lagen för genomförande av beslutet genom ett avgörande av den federala konstitutionsdomstolen av den 18 juli 2005. Genom avgörandet förhindrades överlämnandet av tyska medborgare, men inte utlämning av utländska medborgare, till dess att den nya lagen av den 20 juli 2006 trädde i kraft den 2 augusti 2006.

I *Polen* senarelade konstitutionsdomstolen genom ett avgörande av den 27 april 2005 effekterna av det partiella upphävandet av genomförandelagstiftningen till den 6 november 2006. Ändringarna gjordes i tid och Polen har sedan den 7 november 2006 överlämnat sina medborgare på villkor att det brott för vilket överlämnande begärts har begåtts utanför Polen och att det är ett brott enligt polsk lag.

I *Cypern* har Cyperns högsta domstol genom att avgörande av den 7 november 2005 förklarat att den lag som överför den europeiska arresteringsordern strider mot Cyperns grundlag. En ändring trädde i kraft den 28 juli 2006. Genom den ändrade artikel 11 införs emellertid en tidsgräns för överlämnandet av egna medborgare: ett sådant överlämnande bara är möjligt i samband med överträdelser som begåtts efter Cyperns anslutning till unionen, dvs. efter den 1 maj 2004.

Så länge som Österrike inte har ändrat sin nationella lagstiftning, dock senast fram till den 31 december 2008, får Österrike enligt artikel 33 i rambeslutet vägra att verkställa en order när den gäller österrikiska medborgare och de berörda gärningarna inte är straffbara enligt österrikisk lag.

Tjeckien kommer att fortsätta att behandla framställningar som gäller gärningar som begåtts av tjeckiska medborgare före den 1 november 2004 i enlighet med det utlämningssystem som gällde före Tjeckiens anslutning till Europeiska unionen, dvs. i enlighet med den europeiska konventionen av den 12 december 1957 om utlämning, de två ändringsprotokollen till denna av den 15 oktober 1975 och den 17 mars 1978, Schengenkonventionen och tillämpliga bilaterala avtal. Enligt bestämmelsen i avsnitt 403 punkt 2 i straffprocesslagen (lag nr 141/1961 Coll. i dess ändrade lydelse) får Tjeckien överlämna sina medborgare till andra medlemsstater endast om reciprocitet föreligger.

3. Kriterier som ska tillämpas när en europeisk arresteringsorder utfärdas – proportionalitetsprincipen

Det står klart att rambeslutet inte ålägger den utfärdande medlemsstaten någon skyldighet att göra en proportionalitetskontroll. Det är medlemsstaterna lagstiftning och rättspraxis som till slut kommer att vara avgörande i denna fråga. Notera emellertid Advocaten voor de Wereld-målet i bilaga VI och artikel 49 i EU:s stadga om grundläggande rättigheter.

Med tanke på de allvarliga följderna i form av begränsningar av den eftersöktes fysiska frihet och fria rörlighet av att en europeisk arresteringsorder verkställs, bör de behöriga myndigheterna innan de beslutar att utfärda en sådan order i möjligaste mån ta proportionalitetsaspekterna i beaktande genom att väga värdet av att utfärda en europeisk arresteringsorder mot den åtgärd som ska vidtas och dess konsekvenser. En europeisk arresteringsorder bör endast utfärdas när en förebyggande frihetsberövande åtgärd är en tvångsåtgärd som bedöms vara proportionerlig, lämplig och tillämplig i ärendet i fråga.

Ordern bör till exempel inte utfärdas när det, trots att en förebyggande frihetsberövande åtgärd är rättsenlig, är möjligt att välja en annan icke frihetsberövande tvångsåtgärd – till exempel en förklaring om identitet och bosättningsort – eller en åtgärd som innebär att personen släpps omedelbart efter den första rättsliga förhandlingen.

Denna tolkning ligger i linje med bestämmelserna i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och med de allmänna principerna för genomförandet av den, som är att den europeiska arresteringsordern ska vara ett effektivt hjälpmedel särskilt i kampen mot allvarlig och organiserad brottslighet.

Vid utfärdandet av en europeisk arresteringsorder bör i varje ärende göras en utvärdering som beaktar samtliga aspekter, bland annat hur allvarligt brottet är, åtgärden, resursåtgång i den verkställande staten samt, i synnerhet, det faktum att åtgärden innebär att en person frihetsberövas.

4. Översättning av en europeisk arresteringsorder

Den europeiska arresteringsordern bör översändas tillsammans med en översättning till den verkställande statens språk eller till ett annat officiellt språk vid Europeiska unionens institutioner som godtas av den staten enligt ett uttalande deponerat hos generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd (se bilaga IV).

Med tanke på de korta tidsfristerna för att verkställa en europeisk arresteringsorder är det önskvärt att den översätts i förväg till språket i det land där den eftersökte troligen befinner sig, om detta är känt. Om en europeisk arresteringsorder översänds direkt till en verkställande rättslig myndighet eller centralmyndighet, måste den åtföljas av en översättning.

I andra fall bör ordern skyndsamt översättas till ett av de språk som godtas av den verkställande medlemsstat där personen har gripits och inom den tidsfrist vid mottagandet av en europeisk arresteringsorder som den medlemsstaten har fastställt.

De flesta medlemsstater som använder Schengens informationssystem har särskilda förfaranden. Sedan den 1 september 2007 har systemet SISone4all i princip fungerat i de flesta medlemsstater med undantag för Bulgarien, Cypern, Rumänien, Irland och Storbritannien. Det betyder att de s.k. Sirene-fomulären A och M väsentligen innehåller samma upplysningar som en europeisk arresteringsorder och att provisoriska översättningar till engelska har gjorts. Systemet fungerar sedan september 2007.

När den andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II) tas i bruk, troligen under 2009, kommer originalet till den europeiska arresteringsordern att skannas in i systemet och bli omedelbart tillgängligt. Detta påverkar inte skyldigheterna enligt artikel 8.2 i rambeslutet.

4.1. Språk som medlemsstaterna accepterar för en europeisk arresteringsorder

Se bilaga IV.

5. Tidsfrist för den verkställande myndighetens mottagande av en europeisk arresteringsorder efter det att en person har frihetsberövats

När en person grips måste den verkställande myndigheten för att genomföra överlämningsförfarandet och/eller frihetsberöva den gripna personen inom en fastställd tidsfrist motta den europeiska arresteringsordern åtföljd av en översättning till något av de språk som godtas av den staten. Den nationella lagstiftningen är avgörande för vilka tidsfrister som gäller och vilka språk som godtas. Att inte respektera dessa tidsfrister eller språkregler kan, beroende på lagstiftning eller rättspraxis, få olika konsekvenser, till exempel att den gripna personen friges.

Vilka tidsfrister som gäller framgår av bilaga V.

6. Hur den europeiska arresteringsordern ska fyllas i

Närmare riktlinjer ges i bilaga III.

När en europeisk arresteringsorder fylls i bör särskild uppmärksamhet ägnas beskrivningen av omständigheterna i samband med brottet (ruta e), eftersom den domstol som verkställer den europeiska arresteringsordern inte får kontrollera dubbel straffbarhet när det gäller brott som är upptagna i förteckningen över trettiotvå brottskategorier, om brottet kan ge fängelse i minst tre år.

Denna förteckning, som är hämtad från artikel 2.2 i rambeslutet, grundar sig delvis på brottskategorier som har harmoniserats genom EU-lagtexter som har antagits eller står i begrepp att antas. De flesta av dessa kategorier motsvarar brott som lätt kan identifieras i EU-medlemsstaternas inhemska lagstiftning och behöver därför inte någon särskild förklaring. Det bör dock betonas att det är den utfärdande medlemsstatens brottsrubricering som gäller. Förteckningen ska inte tolkas som att den hänvisar till exakt angivna brott, utan till kategorier av brott av den typ som nämns i förteckningen.

Om en kontroll av dubbel straffbarhet inte görs är det rubriceringen av brottet i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning om gäller. Rambeslutets upphovsmän avsåg ursprungligen att man inte skulle behöva införliva lagtexten i den europeiska arresteringsordern (eller, i enlighet med vissa rättsliga myndigheters praxis, bifoga den), för att på så sätt undvika onödig översättning av lagtexter. Omständigheterna i ärendet måste alltid anges fylligt och uttömmande så att tillämpningen av specialitetsprincipen, *ne bis in idem* och preskriptionsreglerna kan bedömas. Det är alltid nödvändigt att ange tidpunkt och plats samt den eftersöktes grad av delaktighet i brottet eller brotten. Om brottet inte är upptaget i förteckningen, bör brottsbeskrivningen vara sådan att den verkställande rättsliga myndigheten kan bedöma om dubbel straffbarhet föreligger.

Med överlämnande för *medhjälp till brott* avses överlämnande för ett eller flera brott som är straffbara med ett lägre straff än tröskelvärdet i artikel 2.1 i rambeslutet. I själva rambeslutet ingår inga uttryckliga bestämmelser för överlämnande med anledning av medhjälp till brott. I några medlemsstater tillåts detta, i andra inte. Innan en europeisk arresteringsorder utfärdas bör man uppmärksamma att detta förhållande kan göra den ogiltig, särskilt om den utfärdas efter fällande dom när den syftar till ett kumulativt fängelsestraff och straffvärdet för en del av brotten inte når upp till tröskelvärdet.

Formuläret får fyllas i på en utskrift, men inga ändringar eller strykningar får göras i dess fasta formuleringar. Ange alltid "ej tillämpligt" om en viss uppgift inte är tillämplig, men stryk inte rutan. Formuläret för den europeiska arresteringsordern kan skrivas ut och fyllas i efter att ha hämtats hem från följande webbplats:

> http://www.ejn-crimjust.europa.eu/forms.aspx => Form
> Formuläret har nyligen ändrats (i november 2007) så att rutorna kan utökas om många uppgifter behöver lämnas.

Det är tillrådligt att hämta hem formuläret från det europeiska juridiska nätverkets webbplats och spara det i en persondatorfil eller på en cd så att det finns tillgängligt även om webbplatsen inte kan nås.

Om formuläret för den europeiska arresteringsordern fylls i korrekt, behövs inga ytterligare dokument. I tillämpliga fall bör dock relevanta uppgifter för identifiering översändas via Interpol eller Sirene enligt noteringen i slutet av ruta a i formuläret.

Det är viktigt att i förekommande fall ange att det finns fotografier och fingeravtryck av den eftersökte. Vidare bör kontaktuppgifter och mobiltelefonnummer till tjänstgörande avdelning och ansvarig person alltid anges, så att dessa omedelbart kan underrättas när den eftersökte påträffas.

I bilagorna III och IV ges närmare riktlinjer för hur vissa rutor ska fyllas i. Dessa riktlinjer är inte bindande för medlemsstaternas rättsliga myndigheter men av betydelse eftersom de har utformats av experter och andra personer som har deltagit i utformningen av rambeslutet om en europeisk arresteringsorder.

7. Översändning av en europeisk arresteringsorder

7.1. När det är känt var den person befinner sig som ska gripas

När det är känt var den person befinner sig som ska gripas, bör den europeiska arresteringsordern vidarebefordras för verkställighet direkt till den behöriga myndigheten i den stat där personen befinner sig. Alla upplysningar om medlemsstaternas utfärdande och verkställande myndigheter kan enkelt hämtas på det europeiska rättsliga nätverkets webbplats:
http://www.ejn-crimjust.europa.eu = > fliken "European arrest warrant" /Atlas => välj land.

För att säkerställa att personen i fråga stannar kvar på samma plats sänder den utfärdande myndigheten vanligen samtidigt den europeiska arresteringsordern direkt till det berörda nationella Sirenekontoret för distribution till de EU-medlemsstater som ingår i Schengens informationssystem. Medlemsstaternas polis kan på så sätt identifiera den person som ska gripas. Den europeiska arresteringsordern sänds till berört nationellt Interpolkontor för distribution till de EU-medlemsstater som för närvarande inte ingår i SIS, nämligen Bulgarien, Cypern, Irland, Rumänien och Storbritannien. Det bör dock noteras att i en del medlemsstater utgör en efterlysning via Interpol inte grund för ett gripande. Då är det viktigt att uttryckligen ange att en europeisk arresteringsorder har utfärdats, vilket kan krävas för att ett frihetsberövande ska vara möjligt.

7.2. När det inte är känt var den person befinner sig som ska gripas

När det inte är känt var den person befinner sig som ska gripas, sänds den europeiska arresteringsordern till berört nationellt Sirenekontor för distribution till de EU-medlemsstater som ingår i SIS. Interpols kanaler används för distribution till de EU-medlemsstater som för närvarande inte ingår i SIS, nämligen Bulgarien, Cypern, Irland, Rumänien och Storbritannien.

7.3. Schengens informationssystem – SIS

Enligt artikel 9.1 i rambeslutet får den europeiska arresteringsordern översändas direkt till den verkställande myndigheten när det är känt var den eftersökte befinner sig. Enligt artikel 9.2 får den utfärdande rättsliga myndigheten alltid besluta att registrera den eftersökte i Schengens informationssystem (SIS).

En registrering i SIS anses vara likvärdig med en europeisk arresteringsorder åtföljd av den information som beskrivs i artikel 8.1. Under en övergångsperiod, till dess att SIS kan överföra all den information som beskrivs i artikel 8, anses registreringen vara likvärdig med en europeisk arresteringsorder i avvaktan på att originalet i vederbörlig ordning mottas av den verkställande rättsliga myndigheten.

7.4. Europeisk arresteringsorder i SISone4all

Vid RIF-rådets möte den 4–5 december 2006 beslutade rådet[1] att följa det portugisiska förslaget till SISone4all-projekt, som syftar till att tillfälligt lösa problemen med förseningar och andra svårigheter i SIS II-projektet. Målsättningen har varit att förbinda de medlemsstater som anslöt sig till EU i maj 2004 till det nuvarande SIS I+. Tillgången till SIS I+ skulle sedan leda till att kontrollen vid de inre gränserna kunde avskaffas. All berörda medlemsstater med undantag för Cypern (sammanlagt 9 länder) beslutade att delta i projektet.

[1] Rådets slutsatser om SIS II, SIS 1+ och utvidgningen av Schengenområdet, dok. 16391/1/06.

Tekniska förberedelser och utvärderingar av uppgiftsskyddet i de berörda medlemsstaterna har lett till ett utbyte av A- och M-formulär vid olika medlemsstaters begäran om att "Schengen-markeringar" ska läggas till i registreringar enligt artikel 95. Detta arbete inleddes den 21 maj 2007 och gör stadiga framsteg.

I rättsliga frågor fattade rådet två beslut, nämligen

– 2007/471/EG: Rådets beslut av den 12 juni 2007 om tillämpningen av de bestämmelser i Schengenregelverket som rör Schengens informationssystem i Republiken Tjeckien, Republiken Estland, Republiken Lettland, Republiken Litauen, Republiken Ungern, Republiken Malta, Republiken Polen, Republiken Slovenien och Republiken Slovakien[1], och

– 2007/472/EG: Rådets beslut av den 25 juni 2007 om ändring av beslutet av den verkställande kommitté som inrättades genom 1990 års Schengenkonvention om ändring av de finansiella bestämmelserna om kostnaderna för installation och drift av den tekniska stödfunktionen i Schengens informationssystem (C.SIS)[2].

Enligt det förstnämnda beslutet gäller följande:

– Faktiska SIS-uppgifter får överföras till de berörda medlemsstaterna från och med den 7 juli 2007.

Denna första bestämmelse innebär att medlemsstaternas nationella SIS-kopior får laddas utan att de faktiskt används. Den har huvudsakligen ett tekniskt syfte.

– De berörda medlemsstaterna får från och med den 1 september 2007 registrera \uppgifter i SIS och på vissa villkor använda uppgifter i SIS. Villkoren rör förhållandet att så länge som gränskontrollerna inte har avskaffats, får bestämmelserna om vägrad inresa inte tillämpas. Denna andra bestämmelse ger de nio medlemsstaterna tillåtelse att använda SIS på samma sätt som de andra länder som redan har tagit det i bruk.

---

1 EUT L 179, 07.07.2007, s. 46.
2 EUT L 179, 07.07.2007, s. 50.

7.5. Översändning via Interpol

Genom artikel 10.3 i rambeslutet skapas en rättslig grund för att anmoda Interpol att översända en europeisk arresteringsorder när det inte är möjligt att översända den via Schengens informationssystem.

Användningen av Interpols nät ses som en möjlighet att översända en europeisk arresteringsorder när det gäller de medlemsstater som för närvarande inte är anslutna till SIS (Bulgarien, Cypern, Irland, Rumänien och Storbritannien).

8. Eurojusts roll

Enligt artikel 3 i rådets beslut från februari 2002 (2002/187/RIF)[1] är ett av målen för Eurojust att förbättra samarbetet mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter, särskilt genom att underlätta internationell ömsesidig rättslig hjälp och verkställande av framställningar om utlämning. Eurojust kan alltså ha en underlättande och samordnande roll i ärenden som rör den europeiska arresteringsordern och utlämningsärenden.

Enligt artikel 16 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder gäller att om flera medlemsstater har utfärdat en europeisk arresteringsorder för samma person, ska beslutet om vilken av framställningarna som ska verkställas fattas av den verkställande rättsliga myndigheten, som ska ta vederbörlig hänsyn till alla omständigheter, särskilt till hur svåra brotten är och var de begicks, datum för respektive europeisk arresteringsorder samt huruvida ordern har utfärdats för lagföring eller för verkställande av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd. Den verkställande rättsliga myndigheten får rådfråga Eurojust inför ett sådant beslut.

I artikel 17 i rambeslutet anges tidsfrister och beslutsregler för verkställighet av den europeiska arresteringsordern Om en medlemsstat i undantagsfall inte kan iaktta de tidsfrister som föreskrivs i denna artikel, bör den underrätta Eurojust om skälen till förseningen.

---

[1] EGT L 63, 6.3.2002, s. 1.

9. Det europeiska rättsliga nätverket

Det europeiska rättsliga nätverket har utformat ett it-hjälpmedel (den europeiska rättsliga atlasen) som gör det möjligt att få upplysning om till vilken verkställande rättslig myndighet den europeiska arresteringsordern direkt ska översändas (http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx). Hjälpmedlet ger

- kontaktuppgifter för de verkställande myndigheterna,
- uppgift om på vilket språk ordern bör utfärdas,
- tidsfristen för mottagande av ordern i original från och med den dag som den person som ska överlämnas har gripits, om gripandet görs efter en registrering i SIS,
- kontaktuppgifter för de utfärdande myndigheterna,
- kontaktuppgifter för centralmyndigheterna och vilka befogenheter de har (dvs. för mottagande och översändande av en europeisk arresteringsorder, bistånd till de behöriga myndigheterna, transiteringsframställningar, brådskande fall).

Atlasen för den europeiska arresteringsordern finns på det europeiska rättsliga nätverkets webbplats http://www.ejn-crimjust.europa.eu. Atlasen lämnar efterfrågade upplysningar när man anger vart den europeiska arresteringsordern ska översändas (land, distrikt, region, underregion, ort, postnummer). Kontaktpersonerna för det europeiska rättsliga nätverket kan också kontaktas.

10. "Fiches Françaises" – riktlinjer per medlemsstat

För närvarande kan bakgrundsinformation om den europeiska arresteringsordern, till exempel uttalanden från medlemsstaterna om rambeslutets tillämpningsområde, upplysningar om det rättsliga förfarandet och andra praktiska detaljer kända som "*Fiches Françaises",* formulär för den europeiska arresteringsordern på alla officiella EU-språk samt nationell lagstiftning hämtas på följande webbplatser:

Det europeiska rättsliga nätverkets webbplats – dokumentdatabas

– http://www.ejn-crimjust.europa.eu/documents.aspx (login: rje; password: dgsi)
(Klicka på "Document by category" och välj "European arrest warrant notifications" och "European arrest warrant reports and documents".)

Rådets generalsekretariats webbplats

– http://www.consilium.europa.eu/cms3_applications/Applications/polju/home.asp?lang=SV&cmsid=545

Allmän information på Europeiska kommissionens webbplats

– http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/criminal/extradition/fsj_criminal_extradition_en.htm

11. Avtal mellan Norge och Island och Europeiska unionen

Den 28 juni 2006 undertecknades ett avtal mellan Norge och Island och Europeiska unionen. Med några undantag utsträcks genom avtalet överlämnandeförfarandet till att gälla Norge och Island. Avtalet har ännu inte trätt i kraft.

12. Domstolens avgöranden

Två av domstolens avgöranden som kan vara av intresse för medlemsstaternas rättsliga myndigheter, dvs. Pupino-målet ((C-105/03) och Advocaten voor de Wereld (C-303/05), återfinns i bilaga VI.

13. Några högsta domstolars avgöranden (i sammanfattning)

Några medlemsstaters högsta domstolars avgöranden sammanfattas i bilaga VII.

14. Länkar till ytterligare upplysningar om den europeiska arresteringsordern

Ytterligare upplysningar om tillämpningen av rambeslutet om en europeisk arresteringsorder, och rättspraxis återfinns på följande webbplatser:

– http://www.ejn-crimjust.europa.eu/
Det europeiska rättsliga nätverkets webbplats

– http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx
Atlas för europeisk arresteringsorder på det europeiska rättsliga nätverkets webbplats

– http://www.ejn-crimjust.europa.eu/european-arrest-warrant.aspx
Upplysningar om den europeiska arresteringsordern på det europeiska rättsliga nätverkets webbplats

15. Exempel på hur den europeiska arresteringsordern ska fyllas i

I bilaga III ges som vägledning ett exempel på hur den europeiska arresteringsordern ska fyllas i. Exemplet är uppdelat på två kategorier, nämligen när en europeisk arresteringsorder utfärdas för genomförande av åtal/utredning i brottmål (före rättegång) respektive för verkställande av en utevarodom.

_____

Rådets rambeslut 2002/584 RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna[1]

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 31 a och 31 b samt artikel 34.2 b i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande, och

av följande skäl:

(1) Enligt slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors den 15-16 oktober 1999, särskilt punkt 35, bör det formella utlämningsförfarandet avskaffas bland medlemsstaterna när det gäller personer som är på flykt undan rättvisan efter att ha fått sin slutgiltiga dom, och förfaranden för utlämningsärenden påskyndas vad gäller personer som är misstänkta för brott.

(2) I åtgärdsprogrammet för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål, vilket avses i punkt 37 i slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors och antogs av rådet den 30 november 2000, behandlas frågan om ömsesidig verkställighet av arresteringsorder.

(3) Det finns ett antal konventioner på detta område till vilka alla eller en del medlemsstater har anslutit sig, däribland Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 och Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977. Lagstiftningen om utlämning i de nordiska länderna har identiskt innehåll.

[1] EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

(4) Dessutom har medlemsstaterna godkänt följande tre konventioner, som helt eller delvis gäller utlämning och ingår i gemenskapens regelverk: konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna (mellan de medlemsstater som är anslutna till konventionen), konventionen av den 10 mars 1995 om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater och konventionen av den 27 september 1996 om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater.

(5) Målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa har medfört att behovet av utlämning mellan medlemsstaterna har försvunnit, och att det skall ersättas av ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter. De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller lagföring. De traditionella samarbetsförbindelser mellan medlemsstaterna som hittills varit rådande bör ersättas av ett system med fri rörlighet för straffrättsliga avgöranden, såväl preliminära som slutliga, i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

(6) Den europeiska arresteringsorder som införs genom detta rambeslut utgör den första konkreta åtgärder på det straffrättsliga området rörande principen om ömsesidigt erkännande, vilken Europeiska rådet har kallat en "hörnsten" i det rättsliga samarbetet.

(7) Eftersom målet att ersätta den multilaterala utlämningsordning som bygger på Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför på grund av dess omfattning och verkningar bättre kan uppnås på unionsnivå, kan rådet vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 2 i Fördraget om Europeiska unionen och i artikel 5 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskaperna. I enlighet med proportionalitetsprincipen i den senare av dessa artiklar går detta rambeslut inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(8) Beslut om verkställighet av en europeisk arresteringsorder måste kontrolleras i tillräcklig omfattning, vilket innebär att en rättslig myndighet i den medlemsstat där den eftersökta personen har gripits måste fatta beslutet om huruvida han eller hon skall överlämnas.

(9) Centralmyndigheternas roll i verkställandet av en europeisk arresteringsorder bör begränsas till praktiskt och administrativt bistånd.

(10) Systemet med en europeisk arresteringsorder vilar på en hög grad av förtroende mellan medlemsstaterna. Tillämpningen av systemet får avbrytas endast om en medlemsstat allvarligt och ihållande åsidosätter de principer som fastställs i artikel 6.1 i Fördraget om Europeiska unionen, vilket fastslagits av rådet med tillämpning av artikel 7.1 i fördraget, och med de följder som avses i punkt 2 i samma artikel.

(11) Den europeiska arresteringsordern bör ersätta samtliga tidigare instrument för utlämning mellan medlemsstaterna, även bestämmelserna om utlämning i avdelning III i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet.

(12) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen och återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt kapitel VI i denna. Inget i detta rambeslut får tolkas som ett förbud att vägra överlämna en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder, om det finns objektiva skäl för att tro att den europeiska arresteringsordern har utfärdats för att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl. Detta rambeslut hindrar inte en medlemsstat från att tillämpa sina konstitutionella regler om prövning i laga ordning, föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier.

(13) Ingen får avvisas, utvisas eller utlämnas till en stat där de löper allvarlig risk att utsättas för dödsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning.

(14) Eftersom samtliga medlemsstater har ratificerat Europarådets konvention av den 28 januari 1981 om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter, bör de personuppgifter som behandlas i samband med genomförandet av detta rambeslut skyddas i enlighet med principerna i denna konvention.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1 Skyldighet att verkställa en europeisk arresteringsorder

1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.
2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk övervakningsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.
3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen.

Artikel 2 Tillämpningsområde för en europeisk arresteringsorder

1. En europeisk arresteringsorder får utfärdas för gärningar som enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer. Detsamma gäller om ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader har dömts ut.
2. Följande brott skall medföra överlämnande på grundval av en europeisk arresteringsorder enligt villkoren i detta rambeslut och utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen, förutsatt att brotten, som de definieras i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år i den utfärdande medlemsstaten:
   - Deltagande i en kriminell organisation.
   - Terrorism.
   - Människohandel.
   - Sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi.
   - Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
   - Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängmedel.
   - Korruption.

– Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
– Penningtvätt.
– Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
– IT-brottslighet.
– Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
– Hjälp till olovlig inresa och olovlig vistelse.
– Mord, grov misshandel.
– Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
– Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
– Rasism och främlingsfientlighet.
– Organiserad stöld och väpnat rån.
– Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
– Svindleri.
– Beskyddarverksamhet och utpressning.
– Förfalskning och piratkopiering.
– Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
– Förfalskning av betalningsmedel.
– Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxtsubstanser.
– Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
– Handel med stulna fordon.
– Våldtäkt.
– Mordbrand.
– Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
– Kapning av flygplan eller fartyg.
– Sabotage.

3. Rådet får efter att ha hört Europaparlamentet i enlighet med artikel 39.1 i Fördraget om Europeiska unionen, när som helst, enhälligt besluta att lägga till andra typer av brott i förteckningen i punkt 2 i den här artikeln. Mot bakgrund av kommissionens rapport enligt artikel 34.3 skall rådet bedöma om förteckningen bör utvidgas eller ändras.

4. När det gäller andra brott än de som omfattas av punkt 2 kan överlämnandet förenas med villkoret att de gärningar för vilka den europeiska arresteringsordern har utfärdats skall utgöra ett brott enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning, oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering.

Artikel 3 Skäl till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern skall vägras

Den rättsliga myndigheten i den verkställande medlemsstaten (nedan kallad den verkställande rättsliga myndigheten) skall vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder i följande fall:

1. Om det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern omfattas av amnesti i den verkställande medlemsstaten då denna var behörig att lagföra brottet enligt sin egen strafflag.
2. Om det framgår av de uppgifter som står till den verkställande rättsliga myndighetens förfogande att den eftersöktes ansvar för samma gärning prövats genom lagakraftägande dom i en medlemsstat, under förutsättning att straffet, vid fällande dom, avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i den medlemsstat i vilken avkunnandet ägt rum.
3. Om den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder på grund av sin ålder ännu inte kan ställas till straffrättsligt ansvar för de gärningar som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern enligt den verkställande medlemsstatens lag.

Artikel 4 Skäl till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern får vägras

Den verkställande rättsliga myndigheten får vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder

1. om, i något fall som avses i artikel 2.4, den gärning som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern inte är ett brott enligt lagen i den verkställande medlemsstaten; när det gäller skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner får dock verkställandet av den europeiska arresteringsordern inte vägras av det skälet att den verkställande medlemsstatens lagstiftning inte föreskriver samma typ av skatter eller avgifter eller att den inte innehåller samma slags bestämmelser om skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande medlemsstatens lagstiftning,
2. om den person som är föremål för den europeiska arresteringsordern är föremål för lagföring i den verkställande medlemsstaten för samma gärning som den som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern,

3. om de rättsliga myndigheterna i den verkställande medlemsstaten har beslutat antingen att inte väcka åtal för det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern eller att underlåta åtal, eller när den eftersökte i en medlemsstat omfattas av ett annat slutligt avgörande för samma gärningar som hindrar senare lagföring,
4. om åtal för brottet eller verkställigheten av straffet preskriberats enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning och gärningarna omfattas av denna medlemsstats behörighet enligt dess egen strafflagstiftning,
5. om det framgår av de uppgifter som står till den verkställande rättsliga myndighetens förfogande att den eftersöktes ansvar för samma gärningar prövats genom lagakraftägande dom i tredje land, under förutsättning att straffet, vid fällande dom, avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagstiftningen i det land där domen har meddelats,
6. om den europeiska arresteringsordern har utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd och den eftersökte uppehåller sig i, är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten och denna stat åtar sig att själv verkställa detta straff eller denna åtgärd enligt denna medlemsstats lagstiftning,
7. om en europeisk arresteringsorder avser brott som
   a) enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning anses ha begåtts helt eller delvis på dess territorium eller en plats som är likställd med den medlemsstatens territorium, eller
   b) har begåtts utanför den utfärdande medlemsstatens territorium och åtal enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning inte är tillåtet för sådana brott, när de begåtts utanför den verkställande statens territorium.

Artikel 5 Garantier som skall lämnas av den utfärdande staten i särskilda fall

Den verkställande rättsliga myndigheten får, i enlighet med den verkställande medlemsstatens lagstiftning, föreskriva att verkställigheten av en europeisk arresteringsorder är beroende av något av följande villkor:

1. När en europeisk arresteringsorder har utfärdats för verkställighet av ett straff eller en annan åtgärd som har beslutats genom utevarodom och den berörda personen inte kallats personligen eller på annat sätt informerats om tidpunkt och plats för den förhandling som ledde till att beslutet fattades genom utevarodom, får överlämnande ske på villkor att den utfärdande rättsliga myndigheten lämnar tillräckliga garantier om att den person som är föremål för den europeiska arresteringsordern kommer att ges möjlighet till en förnyad prövning av beslutet i den utfärdande medlemsstaten och att bli dömd i sin närvaro.
2. Om det brott på vars grundval en europeisk arresteringsorder har utfärdats är straffbart med fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på livstid får verkställandet av den europeiska arresteringsordern förenas med villkoret att det i den utfärdande medlemsstatens rättssystem finns bestämmelser om att ompröva straffet - efter framställan eller senast efter 20 år - eller att tillämpa sådana åtgärder som kan ge benådning som personen är berättigad till enligt den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning eller praxis i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte skall verkställas.
3. När den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder för lagföring är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten får överlämnandet underkastas villkoret att personen efter att ha hörts återsänds till den verkställande medlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten.

Artikel 6 Fastställande av de behöriga myndigheterna

1. Den utfärdande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den utfärdande medlemsstaten som är behörig att utfärda en europeisk arresteringsorder enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.
2. Den verkställande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den verkställande medlemsstaten som är behörig att verkställa den europeiska arresteringsordern enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning.
3. Varje medlemsstat skall underrätta rådets generalsekretariat om den, enligt sin nationella lagstiftning, behöriga rättsliga myndigheten.

Artikel 7 Centralmyndighet

1. Varje medlemsstat får utse en centralmyndighet eller, om dess rättsordning så kräver, flera centralmyndigheter för att biträda de behöriga rättsliga myndigheterna.
2. En medlemsstat får, om organisationen av det nationella rättsväsendet så kräver, låta sin eller sina centralmyndighet(er) ansvara för det administrativa översändandet och mottagandet av europeiska arresteringsorder samt all annan officiell korrespondens i anslutning till dessa. Den medlemsstat som önskar använda sig av de möjligheter som avses i denna artikel skall lämna uppgifter om sin eller sina centralmyndighet(er) till rådets generalsekretariat. Dessa anvisningar skall vara bindande för alla myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten.

Artikel 8 Den europeiska arresteringsorderns innehåll och form

1. En europeisk arresteringsorder skall innehålla följande uppgifter uppställda i enlighet med formuläret i bilagan:
   a) Den eftersöktes identitet och nationalitet.
   b) Namn, adress, telefonnummer, faxnummer och e-postadress till den utfärdande rättsliga myndigheten.
   c) Uppgift om förekomsten av en verkställbar dom, en arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan och som omfattas av artiklarna 1 och 2.
   d) Brottets beskaffenhet och brottsrubricering, särskilt med avseende på artikel 2.
   e) En beskrivning av de omständigheter under vilka brottet begåtts, inbegripet tidpunkt och plats samt den eftersöktes delaktighet i brottet.
   f) Det straff som dömts ut, om det rör sig om en slutlig dom, eller den straffskalan för brottet som föreskrivs i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.
   g) Eventuella andra konsekvenser av brottet.

2. Den europeiska arresteringsordern skall översättas till ett språk som är officiellt i den verkställande medlemsstaten. Varje medlemsstat får, när detta rambeslut antas eller vid en senare tidpunkt, i en förklaring som skall deponeras hos rådets generalsekretariat förklara att den kommer att godta en översättning till ett annat eller flera andra av de Europeiska gemenskapernas officiella språk.

KAPITEL 2 ÖVERLÄMNANDEFÖRFARANDE

Artikel 9 Översändande av en europeisk arresteringsorder

1. Om det är känt var personen befinner sig får den utfärdande rättsliga myndigheten översända den europeiska arresteringsordern direkt till den verkställande rättsliga myndigheten.
2. Den utfärdande rättsliga myndigheten får under alla omständigheter besluta om en registrering av den eftersökta personen i Schengens informationssystem (SIS).
3. En sådan registrering skall utföras i enlighet med bestämmelserna i artikel 95 i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna. En registrering i SIS skall anses vara likvärdig med en europeisk arresteringsorder åtföljd av den information som beskrivs i artikel 8.1. Under en övergångsperiod, till dess att SIS kan överföra all den information som beskrivs i artikel 8, skall registreringen anses vara likvärdig med en europeisk arresteringsorder i avvaktan på att originalet i vederbörlig ordning mottas av den verkställande rättsliga myndigheten.

Artikel 10
Närmare bestämmelser om översändande av en europeisk arresteringsorder

1. Om den utfärdande rättsliga myndigheten inte känner till vilken verkställande rättslig myndighet som är behörig, skall den göra de efterforskningar som krävs, särskilt via det europeiska rättsliga nätverkets kontaktpunkter, för att få denna information av den verkställande medlemsstaten.
2. Om den utfärdande rättsliga myndigheten så önskar kan arresteringsordern skickas genom det europeiska rättsliga nätverkets säkra telekommunikationssystem.
3. Om det inte går att använda SIS får den utfärdande rättsliga myndigheten använda sig av Interpols tjänster för att översända den europeiska arresteringsordern.
4. Den utfärdande rättsliga myndigheten får översända den europeiska arresteringsordern på vilket säkert sätt som helst som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning, så att den verkställande medlemsstaten kan fastställa att den översända handlingen är äkta.
5. Alla svårigheter rörande översändandet av eller äktheten hos de handlingar som behövs för att verkställa den europeiska arresteringsordern skall behandlas genom direkta kontakter mellan de berörda rättsliga myndigheterna eller, i förekommande fall, med bistånd av medlemsstaternas centrala myndigheter.

6. Om den myndighet som tar emot en europeisk arresteringsorder saknar behörighet att verkställa denna, skall den självmant översända den europeiska arresteringsordern till den behöriga myndigheten i sin medlemsstat och underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om detta.

Artikel 11 Den eftersöktes rättigheter

1. När den eftersökte grips skall den behöriga verkställande rättsliga myndigheten i enlighet med den nationella lagstiftningen upplysa personen om den europeiska arresteringsordern och dess innehåll samt om dennes möjlighet att samtycka till överlämnande till den utfärdande rättsliga myndigheten.
2. En eftersökt person som har gripits för att en europeisk arresteringsorder skall kunna verkställas skall ha rätt till juridiskt biträde och tolk i enlighet med den nationella lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten.

Artikel 12 Fortsatt frihetsberövande

Om en person grips på grundval av en europeisk arresteringsorder skall den verkställande rättsliga myndigheten fatta beslut i enlighet med den verkställande medlemsstatens lagstiftning om huruvida personen skall hållas kvar i häkte. Det är alltid möjligt att, i enlighet med den nationella lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten, tillfälligt försätta personen på fri fot, med förbehåll för att den behöriga myndigheten i denna medlemsstat vidtar alla åtgärder som den bedömer vara nödvändiga för att undvika att den eftersökte avviker.

Artikel 13 Samtycke till överlämnande

1. Om den gripne säger sig samtycka till att överlämnas skall dennes samtycke och, i förekommande fall, uttryckliga avstående från tillämpning av specialitetsbestämmelsen enligt artikel 27.2 avges inför den verkställande rättsliga myndigheten, i enlighet med den verkställande medlemsstatens nationella lagstiftning.
2. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att det samtycke och, i förekommande fall, det avstående som anges i punkt 1 inhämtas under sådana förhållanden att det framgår att personen har lämnat dem frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Den eftersökte skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.
3. Det samtycke och, i förekommande fall, det avstående som anges i punkt 1 skall protokollföras i enlighet med det förfarande som föreskrivs i den verkställande medlemsstatens nationella lagstiftning.

4. Samtycket skall i princip vara oåterkalleligt. Varje medlemsstat får föreskriva att samtycket och, i förekommande fall, avståendet kan vara återkalleligt i enlighet med deras nationella regler. I ett sådant fall skall den tid som förflyter mellan dagen för samtycke och dagen för återkallelse inte beaktas vid fastställande av de tidsfrister som anges i artikel 17. En medlemsstat som vill använda sig av denna möjlighet skall underrätta generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd om detta vid antagandet av detta rambeslut och ange på vilka villkor samtycket kan återkallas samt alla ändringar av dessa villkor.

Artikel 14 Hörande av den eftersökte

En person som gripits och som inte samtycker till överlämnande enligt artikel 14 skall ha rätt att höras av den verkställande rättsliga myndigheten i enlighet med lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten.

Artikel 15 Beslut om överlämnande

1. Den verkställande rättsliga myndigheten skall, inom de tidsfrister och enligt de villkor som anges i detta rambeslut, besluta om en person skall överlämnas.
2. Om den verkställande rättsliga myndigheten anser att de uppgifter som den utfärdande medlemsstaten har meddelat inte är tillräckliga för att myndigheten skall kunna besluta om överlämnandet, skall den begära att utan dröjsmål få nödvändiga kompletterande uppgifter, i synnerhet sådana som rör artiklarna 3–5 och 8, och får dessutom fastställa en tidsfrist inom vilken de skall inkomma, med beaktande av nödvändigheten att iaktta den tidsfrist som anges i artikel 17.
3. Den utfärdande rättsliga myndigheten får när som helst överföra alla användbara kompletterande uppgifter till den verkställande rättsliga myndigheten.

Artikel 16 Beslut vid flera framställningar

1. Om flera medlemsstater har utfärdat en europeisk arresteringsorder för samma person, skall beslutet om vilken av framställningarna som skall verkställas fattas av den verkställande rättsliga myndigheten, som skall ta vederbörlig hänsyn till alla omständigheter, särskilt till brottens relativa svårhetsgrad och platsen för deras förövande, datumen för de respektive europeiska arresteringsorderna samt huruvida ordern har utfärdats för lagföring eller för verkställande av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.
2. Den verkställande rättsliga myndigheten får fråga Eurojust om råd inför ett sådant beslut som avses i punkt 1.
3. Vid en konflikt mellan en europeisk arresteringsorder och en framställning om utlämning som givits in av ett tredje land skall beslutet om huruvida den europeiska arresteringsordern eller framställningen om utlämning skall ges företräde fattas av den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten, som skall ta vederbörlig hänsyn till alla omständigheter, särskilt de som anges i punkt 1 och de som nämns i den tillämpliga konventionen.
4. Denna artikel skall inte påverka medlemsstaternas skyldigheter enligt den internationella brottmålsdomstolens stadga.

Artikel 17

Tidsfrister och beslutsregler avseende verkställighet av den europeiska arresteringsordern

1. En europeisk arresteringsorder skall behandlas och verkställas med skyndsamhet.
2. I de fall då den eftersökte samtycker till överlämnandet skall det slutgiltiga beslutet om verkställandet av den europeiska arresteringsordern fattas inom tio dagar efter det att samtycket har givits.
3. I övriga fall skall det slutgiltiga beslutet om verkställandet av den europeiska arresteringsordern fattas inom 60 dagar efter det att den eftersökte har gripits.
4. Om den europeiska arresteringsordern i specifika fall inte kan verkställas inom de tidsfrister som anges i punkt 2 eller 3 skall den verkställande rättsliga myndigheten omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten och ange skälen till detta. I ett sådant fall får tidsfristerna förlängas med ytterligare 30 dagar.
5. Så länge något slutgiltigt beslut om verkställande av den europeiska arresteringsordern inte har fattats av den verkställande rättsliga myndigheten skall denna säkerställa att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande av personen föreligger.
6. Varje vägran att verkställa en europeisk arresteringsorder skall motiveras.

7. Om en medlemsstat i undantagsfall inte kan iaktta de tidsfrister som föreskrivs i denna artikel skall den underrätta Eurojust och ange skälen till förseningen. Dessutom skall en medlemsstat som har drabbats av upprepade förseningar med att verkställa europeiska arresteringsorder från en annan medlemsstats sida underrätta rådet så att det nationella genomförandet av detta rambeslut kan utvärderas på medlemsstatsnivå.

Artikel 18 Situation i avvaktan på beslut

1. Om den europeiska arresteringsordern har utfärdats i lagföringssyfte skall den utfärdande rättsliga myndigheten
   a) antingen godta att den eftersökte hörs i enlighet med artikel 19, eller
   b) godta tillfällig överföring av den eftersökte.
2. Villkoren för tillfällig överföring och dess varaktighet skall fastställas i samförstånd mellan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten.
3. Vid tillfällig överföring skall personen i fråga kunna återvända till den verkställande staten för att närvara vid den förhandling som rör honom eller henne inom ramen för förfarandet för överlämnande.

Artikel 19 Hörande av personen i avvaktan på beslut

1. Hörandet av den eftersökte skall genomföras av en rättslig myndighet, med bistånd av någon annan person som skall utses i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där den anmodande domstolen är belägen.
2. Hörandet av den eftersökte skall verkställas i enlighet med lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten och på de villkor som fastställs i samförstånd mellan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten.
3. Den behöriga verkställande rättsliga myndigheten får ge en annan rättslig myndighet i den egna medlemsstaten i uppdrag att delta vid hörandet av den eftersökte för att säkerställa att denna artikel och de villkor som har fastställts tillämpas på ett korrekt sätt.

Artikel 20 Privilegier och immunitet

1. Om den eftersökte har rätt till privilegier eller immunitet avseende rättsliga förfaranden eller verkställighet i den verkställande medlemsstaten skall tidsfristerna enligt artikel 17 inte börja löpa förrän om, och från och med den dag, den verkställande rättsliga myndigheten har informerats om att dessa privilegier eller denna immunitet har upphävts. Den verkställande medlemsstaten skall se till att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande föreligger om den eftersökte inte längre har rätt till sådana privilegier eller sådan immunitet.

2. När upphävandet av privilegier eller immunitet åligger en myndighet i den verkställande medlemsstaten skall den verkställande rättsliga myndigheten utan dröjsmål begära detta hos den myndigheten. När upphävandet av privilegier eller immunitet åligger en myndighet i en annan stat eller en internationell organisation, skall den utfärdande rättsliga myndigheten begära detta hos den myndigheten eller organisationen.

Artikel 21 Samverkande internationella åtaganden

Detta rambeslut skall inte påverka den verkställande medlemsstatens åtaganden om den eftersökte har utlämnats till denna medlemsstat från ett tredje land och den eftersökte är skyddad genom specialitetsbestämmelserna i den ordning enligt vilken han eller hon utlämnades. Den verkställande medlemsstaten skall vidta alla åtgärder som krävs för att utan dröjsmål begära samtycke från den stat som den eftersökte utlämnades ifrån, så att han eller hon kan överlämnas till den utfärdande medlemsstaten. Tidsfristerna enligt artikel 17 börjar inte löpa förrän från och med den dag dessa specialitetsbestämmelser upphör att gälla. I avvaktan på beslutet i den stat varifrån den eftersökte har utlämnats skall den verkställande medlemsstaten se till att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande föreligger.

Artikel 22 Underrättelse om beslutet

Den verkställande rättsliga myndigheten skall omedelbart meddela den utfärdande rättsliga myndigheten om sitt beslut med anledning av en europeisk arresteringsorder.

Artikel 23 Tidsfrist för överlämnande av personen

1. Den eftersökte skall överlämnas så snart som möjligt vid en tidpunkt som de berörda myndigheterna skall komma överens om.
2. Den eftersökte personen skall överlämnas senast tio dagar efter det slutgiltiga beslutet om att verkställa den europeiska arresteringsordern.
3. Om omständigheter som ligger utanför någon av de berörda medlemsstaternas kontroll hindrar att den eftersökte överlämnas inom den tidsfrist som anges i punkt 2, skall den verkställande och den utfärdande rättsliga myndigheten omedelbart kontakta varandra och komma överens om en ny tidpunkt för överlämnandet. I så fall skall överlämnandet äga rum inom tio dagar från den nya tidpunkt som bestämts.
4. Överlämnandet kan i undantagsfall skjutas upp tillfälligt, av allvarliga humanitära skäl, till exempel om det finns godtagbara skäl att anta att verkställigheten uppenbart skulle innebära en fara för den eftersöktes liv eller hälsa. Verkställandet av den europeiska arresteringsordern skall äga rum så snart dessa skäl inte längre föreligger. Den verkställande rättsliga myndigheten skall omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om detta och komma överens om en ny tidpunkt för överlämnandet. I så fall skall överlämnandet äga rum inom tio dagar från den nya tidpunkt som bestämts.
5. När de tidsfrister som anges i punkterna 2–4 har löpt ut skall personen, om han eller hon fortfarande kvarhålls i häkte, försättas på fri fot.

Artikel 24 Uppskjutet eller villkorligt överlämnande

1. Den verkställande rättsliga myndigheten får, efter att ha fattat beslut om verkställighet av en europeisk arresteringsorder, skjuta upp överlämnandet av den eftersökte så att personen kan åtalas i den verkställande medlemsstaten eller, om dom redan har fallit, i den staten kan avtjäna ett straff som har dömts ut för en annan gärning än den som den europeiska arresteringsordern avser.
2. I stället för att uppskjuta överlämnandet får den verkställande rättsliga myndigheten tillfälligt överlämna den eftersökte till den utfärdande medlemsstaten på villkor som skall fastställas i samförstånd mellan den verkställande och den utfärdande rättsliga myndigheten. Överenskommelsen skall göras skriftligt och villkoren skall vara bindande för alla myndigheter i den utfärdande medlemsstaten.

Artikel 25 Transitering

1. Varje medlemsstat skall, utom när den utnyttjar möjligheten att vägra när transitering begärs för en medborgare eller varaktigt bosatt för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd, tillåta transitering genom sitt territorium av en eftersökt person som överlämnas, förutsatt att medlemsstaten har fått uppgifter om
   a) identitet och nationalitet på den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder,
   b) att det finns en europeisk arresteringsorder,
   c) brottets art och rubricering,
   d) brottets omständigheter, bland annat tidpunkt och plats.

   När den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder i lagföringssyfte är medborgare eller varaktigt bosatt i transiteringsmedlemsstaten, får transiteringen underkastas villkoret att personen, efter att ha hörts, återsänds till transiteringsmedlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten.
2. Varje medlemsstat skall utse en myndighet som skall vara ansvarig för att ta emot framställningar om transitering och de dokument som krävs, liksom eventuell övrig officiell skriftväxling avseende framställningar om transitering. Medlemsstaterna skall meddela rådets generalsekretariat vilka myndigheter som utsetts.
3. Framställningen om transitering samt de uppgifter som avses i punkt 1 får sändas till den myndighet som utsetts enligt punkt 2 på varje sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning. Transiteringsmedlemsstaten skall meddela sitt beslut på samma sätt.
4. Detta rambeslut gäller inte om transporten sker med flyg utan planerad mellanlandning. Om en icke planerad landning görs skall emellertid den utfärdande medlemsstaten förse den myndighet som utsetts enligt punkt 2 med de uppgifter som avses i punkt 1.
5. När en transitering gäller en person som skall utlämnas från ett tredje land till en medlemsstat, skall denna artikel gälla i tillämpliga delar. I synnerhet uttrycket "europeisk arresteringsorder" skall ersättas med "framställning om utlämning".

KAPITEL 3 FÖLJDER AV ÖVERLÄMNANDET

Artikel 26 Avräkning av tiden för frihetsberövande i den verkställande medlemsstaten

1. Den utfärdande medlemsstaten skall avräkna tiden för frihetsberövande som beror på verkställighet av en europeisk arresteringsorder från det totala frihetsberövande som skall avtjänas i den utfärdande medlemsstaten som ett resultat av att ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut.
2. I detta syfte skall den verkställande rättsliga myndigheten, eller den centralmyndighet som utsetts enligt artikel 7, vid överlämnandet översända alla uppgifter om hur länge den eftersökte varit frihetsberövad på grundval av den europeiska arresteringsordern till den utfärdande rättsliga myndigheten.

Artikel 27 Möjligheter till åtal för andra brott

1. Varje medlemsstat får anmäla till generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd att, i medlemsstatens förbindelser med andra medlemsstater som har lämnat samma förklaring, samtycke skall anses ha givits till åtal, dom eller frihetsberövande för att verkställa ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd för ett annat brott, som begicks före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades, såvida inte den verkställande rättsliga myndigheten i ett enskilt fall uppger något annat i sitt beslut om överlämnande.
2. Utom i de fall som avses i punkterna 1 och 3 får en överlämnad person inte åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet för något annat brott, som begicks före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades.
3. Punkt 2 skall inte tillämpas i följande fall:
   a) Om personen har haft möjlighet att lämna territoriet i den medlemsstat som han eller hon överlämnats till men inte har gjort detta inom 45 dagar efter sitt slutliga frigivande eller har återvänt till det territoriet efter att ha lämnat det.
   b) Brottet kan inte leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd.
   c) Det straffrättsliga förfarandet föranleder inte tillämpning av en åtgärd som innebär att den personliga friheten inskränks.
   d) Om personen kommer att bli föremål för en icke frihetsberövande påföljd, inbegripet böter eller en åtgärd som träder istället för detta, även om påföljden inskränker den personliga friheten.

e) Om personen har samtyckt till att bli överlämnad och i förekommande fall avstått från tillämpning av specialitetsbestämmelsen i enlighet med artikel 13.

f) Om personen efter sitt överlämnande uttryckligen avstått från att utnyttja specialitetsbestämmelsen med avseende på specifika gärningar som begåtts före överlämnandet. Avståendet skall göras inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten och skall protokollföras i enlighet med denna stats nationella lagstiftning. Avståendet skall inhämtas så att det framgår att personen har gjort detta frivilligt och fullt medveten om följderna. Personen skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.

g) Om den verkställande rättsliga myndigheten som överlämnat den eftersökte ger sitt samtycke i enlighet med punkt 4.

4. En framställan om samtycke skall överlämnas till den verkställande rättsliga myndigheten, tillsammans med de uppgifter som anges i artikel 8.1, och åtföljas av en översättning enligt artikel 8.2. Samtycke skall ges om det brott för vilket det begärs i sig skall medföra överlämnande enligt bestämmelserna i detta rambeslut. Samtycke skall vägras av de skäl som anges i artikel 3 och får i övrigt vägras endast av de skäl som anges i artikel 4. Beslutet skall fattas senast 30 dagar efter det att framställningen har tagits emot. I de situationer som anges i artikel 5 måste de garantier som föreskrivs i den artikeln ges av den utfärdande staten.

Artikel 28 Överlämnande eller efterföljande utlämning

1. Varje medlemsstat får anmäla till rådets generalsekretariat att, i medlemsstatens förbindelser med andra medlemsstater som har lämnat samma förklaring, samtycket till överlämnande av en person till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder som har utfärdats för ett brott som har begåtts före överlämnandet skall anses ha avgivits, såvida inte den verkställande rättsliga myndigheten i ett enskilt fall uppger något annat i sitt beslut om överlämnande.
2. Under alla förhållanden får en person som har överlämnats till den utfärdande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder, utan samtycke av den verkställande medlemsstaten, överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder som utfärdats före överlämnandet i följande fall:

a) Om den eftersökte har haft möjlighet att lämna territoriet i den medlemsstat som han eller hon överlämnats till men inte har gjort detta inom 45 dagar efter sitt slutliga frigivande eller har återvänt till det territoriet efter att ha lämnat det.

b) Om den eftersökte samtycker till att överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder. Samtycke skall lämnas inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten och skall protokollföras i enlighet med denna stats nationella lagstiftning. Samtycket skall inhämtas så att det framgår att personen har gjort detta frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Den eftersökte skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.

c) Om den eftersökte inte utnyttjar specialitetsbestämmelsen enligt artikel 22.3 a, e, f och g.

3. Den verkställande rättsliga myndigheten skall ge sitt samtycke till överlämnande av den berörda personen till en annan medlemsstat enligt följande bestämmelser:

a) En framställan om samtycke skall överlämnas i enlighet med artikel 9 och åtföljas av de uppgifter som anges i artikel 8.1 och av en översättning enligt artikel 8.2.

b) Samtycke skall ges om det brott för vilket det begärs i sig skall medföra överlämnande enligt bestämmelserna i detta rambeslut.

c) Beslutet skall fattas senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits.

d) Samtycke skall vägras av de skäl som anges i artikel 3 och får i övrigt vägras endast av de skäl som anges i artikel 4. I de situationer som anges i artikel 5 måste de garantier som föreskrivs i den artikeln ges av den utfärdande medlemsstaten.

4. Trots vad som sägs i punkt 1 skall en person som har överlämnats enligt en europeisk arresteringsorder inte utlämnas till ett tredje land utan samtycke av den behöriga myndigheten i den medlemsstat som har överlämnat personen. Samtycket skall lämnas i enlighet med de konventioner enligt vilka den medlemsstaten är bunden samt enligt den statens nationella lagstiftning.

Artikel 29 Överlämnande av egendom

1. Den verkställande rättsliga myndigheten skall, i enlighet med dess nationella lagstiftning, på begäran av den utfärdande rättsliga myndigheten eller på eget initiativ beslagta och överlämna egendom som

a) kan behöva företes som bevis, eller

b) har förvärvats av den eftersökte till följd av brottet.

2. Sådan egendom som avses i punkt 1 skall överlämnas även om den europeiska arresteringsordern inte kan verkställas på grund av att den eftersökte avlidit eller avvikit.
3. Om den egendom som avses i punkt 1 är föremål för beslag eller förverkande på den verkställande medlemsstatens territorium, får den medlemsstaten, om egendomen behövs i samband med pågående straffrättsliga förfaranden, tillfälligt behålla eller överlämna den till den utfärdande medlemsstaten, på villkor att den återlämnas.
4. Rättigheter som den verkställande medlemsstaten eller tredje man kan ha förvärvat i den egendom som avses i punkt 1 skall bibehållas. Om sådana rättigheter finns, skall den utfärdande medlemsstaten återlämna egendomen utan kostnad till den verkställande medlemsstaten så snart som möjligt efter det straffrättsliga förfarandet.

Artikel 30 Kostnader

1. Utgifter på den verkställande medlemsstatens territorium för att verkställa en europeisk arresteringsorder skall betalas av denna medlemsstat.
2. Alla andra utgifter skall betalas av den utfärdande medlemsstaten.

KAPITEL 4 ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 31 Förhållande till andra rättsliga instrument

1. Bestämmelserna i detta rambeslut skall, utan att detta påverkar deras tillämpning i förbindelserna mellan medlemsstater och tredje länder, den 1 januari 2004 ersätta motsvarande konventionsbestämmelser om utlämning i förbindelserna mellan medlemsstaterna:
   a) Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957, tilläggsprotokollet till denna av den 15 oktober 1975, det andra tilläggsprotokollet till denna av den 17 mars 1978 och Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977, vad gäller utlämning,
   b) avtalet av den 26 maj 1989 om förenkling och modernisering av förfarandena för översändande av utlämningsansökningar,

c) konventionen av 10.3.1995 om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater,

d) konventionen av den 27 september 1996 om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater och

e) kapitel 4 i avdelning III i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna.

2. Medlemsstaterna får fortsätta att tillämpa de bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser som är i kraft när detta rambeslut antas, i den mån de gör det möjligt att fördjupa eller vidga innehållet i detta rambeslut och bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta förfarandena för överlämnande av personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder.

Medlemsstaterna får sluta bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser efter det att rambeslutet har trätt i kraft i den mån de gör det möjligt att fördjupa eller vidga innehållet i detta rambeslut och bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta förfarandena för överlämnande av personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder, särskilt genom att fastställa kortare tidsfrister än de som anges i artikel 17, genom att utöka förteckningen över brott i artikel 2.2, genom att ytterligare begränsa skälen till att vägra verkställighet enligt artiklarna 3 och 4, eller genom att sänka strafftröskeln i artikel 2.1 eller 2.2.

De avtal och överensstämmelser som avses i andra stycket skall inte i något fall kunna påverka förbindelserna med de medlemsstater som inte är parter i dessa. Medlemsstaterna skall, inom tre månader efter detta rambesluts ikraftträdande, underrätta rådet och kommissionen om gällande avtal eller överenskommelser enligt punkt 1 som de önskar fortsätta tillämpa. Medlemsstaterna skall även underrätta rådet och kommissionen om gällande avtal eller överenskommelser enligt punkt 1 som de önskar fortsätta tillämpa.

3. I den mån som de konventioner eller avtal som avses i punkt 1 är tillämpliga på territorier i medlemsstaterna, eller territorier för vilka en medlemsstat ombesörjer de yttre förbindelserna, på vilka detta rambeslut inte är tillämpligt, skall de nuvarande förbindelserna mellan dessa territorier och de övriga medlemsstaterna fortsätta att regleras genom dessa instrument.

Artikel 32 Övergångsbestämmelser

För framställningar om utlämning som tas emot före den 1 januari 2004 kommer även fortsättningsvis gällande utlämningsinstrument att vara i kraft. För framställningar som tas emot efter detta datum kommer de regler att gälla som antas av medlemsstaterna i enlighet med detta rambeslut. Medlemsstaterna får dock, när rådet antar detta rambeslut, göra ett uttalande, där de förklarar att de som verkställande medlemsstat kommer att fortsätta att behandla framställningar, som gäller gärningar som begåtts före en tidpunkt som de skall fastställa, i enlighet med det utlämningssystem som gällde före den 1 januari 2004. Ifrågavarande tidpunkt får inte vara senare än 7 augusti 2002. Detta uttalande skall offentliggöras i Officiella tidningen. Den kan återkallas när som helst.

Artikel 33 Bestämmelser avseende Österrike och Gibraltar

1. Så länge som Österrike inte har ändrat artikel 12.1 i "Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz", och allra senast fram till den 31 december 2008, får landet tillåta sina verkställande rättsliga myndigheter att vägra verkställa en europeisk arresteringsorder, om den eftersökte är österrikisk medborgare och om den gärning för vilken den europeiska arresteringsordern har utfärdats inte är straffbar enligt österrikisk lag.
2. Detta rambeslut skall tillämpas på Gibraltar.

Artikel 34 Genomförande

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut före den 31 december 2003.
2. Medlemsstaterna ska till rådets generalsekretariat och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning. När de gör detta kan varje medlemsstat ange att den omedelbart kommer att tillämpa detta rambeslut i sina förbindelser med de medlemsstater som har lämnat samma underrättelse. Rådets generalsekretariat skall underrätta medlemsstaterna och kommissionen om de uppgifter som tagits emot enligt artiklarna 7.2, 8.2, 13.4 och 25.2. Det skall även ombesörja offentliggörandet i Officiella tidningen.

3. På grundval av de uppgifter som rådets generalsekretariat lämnat skall kommissionen senast den 31 december 2004 överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta rambeslut, vid behov tillsammans med lagförslag.
4. Rådet skall under andra halvåret 2003 göra en utvärdering av bestämmelserna i detta rambeslut, särskilt när det gäller den praktiska tillämpningen i medlemsstaterna samt hur SIS fungerar.

Artikel 35 Ikraftträdande

Detta rambeslut träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i Officiella tidningen.

_____

FORMULÄR FÖR EUROPEISK ARRESTERINGSORDER

(a) Information om den eftersöktes identitet:
Efternamn:
Förnamn:
Flicknamn, i förekommande fall:
Alias, i förekommande fall:
Kön:
Nationalitet:
Födelsedatum:
Födelseort:
Bostadsort och/eller känd adress:

Om uppgift finns, det eller de språk som den eftersökte förstår:

Utmärkande drag/beskrivning av den eftersökte:

Foto och fingeravtryck av den eftersökte, om dessa finns tillgängliga och kan överlämnas, eller kontaktadress för den person som kan tillhandahålla information eller en DNA-profil (om denna information finns tillgänglig för överföring och inte har bifogats)

(b) Beslut på vilket arresteringsordern grundas

1. Arresteringsorder eller verkställbart rättsligt beslut med samma verkan:

   Typ:

2. Verkställbar dom:

   Beteckning:

(c) Uppgifter om straffets längd

1. Maximal längd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som kan dömas ut för brottet eller brotten:

2. Längd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som har dömts ut:

   Straff som återstår att avtjäna:

(d) Beslut genom utevarodom, och

– den berörda personen har kallats personligen eller på annat sätt informerats om tidpunkt och plats för den förhandling som ledde till att beslutet fattades genom utevarodom,

eller

– den berörda personen har inte kallats personligen eller på annat sätt informerats om tidpunkt och plats för den förhandling som ledde till att beslutet fattades genom utevarodom men har följande rättsliga garantier efter överlämnande till de rättsliga myndigheterna (om sådana garantier kan lämnas i förväg):
Precisera de rättsliga garantierna:

(e) Brott:

Denna order berör totalt …….brott

Beskrivning av de omständigheter under vilka brottet eller brotten begicks, inklusive tidpunkt (datum och klockslag), plats och den eftersöktes grad av delaktighet i brottet eller brotten:

Brottets eller brottens beskaffenhet och brottsrubricering samt tillämplig lagbestämmelse:

I. Markera i förekommande fall om det rör sig om ett eller flera av följande brott, som i den utfärdande medlemsstaten kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning:

0 Deltagande i en kriminell organisation.

0 Terrorism.

0 Människohandel.

0 Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.

0 Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.

0 Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.

0 Korruption.

0 Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.

0 Penningtvätt.

0 Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.

0 IT-brottslighet.

0 Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.

0 Hjälp till olaglig inresa och olaglig vistelse.

0 Mord, grov misshandel.

0 Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.

0 Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.

0 Rasism och främlingsfientlighet.

0 Organiserad stöld och väpnat rån.

0 Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.

0 Svindleri.

0 Beskyddarverksamhet och utpressning.

0 Förfalskning och piratkopiering.

0 Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.

0 Förfalskning av betalningsmedel.

0 Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxtsubstanser.

0 Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.

0 Handel med stulna fordon.

0 Våldtäkt.

0 Mordbrand.

0 Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.

0 Kapning av flygplan eller fartyg.

0 Sabotage.

II. Fullständig beskrivning av det eller de brott som inte omfattas av fallen i punkt I ovan:

(f) Andra omständigheter i fallet (frivillig information):

(Observera att detta kan omfatta kommentarer om extraterritorialitet, avbrytande av tidsbegränsningar och andra följder av brottet)

(g) Denna order rör också beslag och överlämnande av föremål som kan utgöra bevis:

Denna order rör också beslag och överlämnande av föremål som den eftersökte förvärvat genom brottet:

Om uppgift finns, beskrivning av och plats för dessa föremål:

(h) Det eller de brott som har lett till att denna order utfärdas är straffbart/straffbara med/har medfört fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på livstid

– rättssystemet i den utfärdande medlemsstaten medger omprövning av straffet – på begäran eller åtminstone efter 20 år – i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte skall verkställas

och/eller

– rättssystemet i den utfärdande medlemsstaten medger tillämpning av sådana benådningsåtgärder som personen är berättigad till enligt den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning eller praxis, i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte skall verkställas.

(i) Den rättsliga myndighet som har utfärdat ordern:
Officiellt namn:

Företrädarens namn[1] :

Befattning (titel/grad):

Ärendebeteckning:
Adress:

Tfn (landskod) (riktnummer) (...)
Fax (landskod) (riktnummer) (…)
E-post:
Information för kontakt med den person som skall kontaktas för nödvändiga arrangemang för överlämnandet:

1) I de olika språkversionerna ska det hänvisas till "innehavaren" av den rättsliga myndigheten.

Central myndighet för överföringen och det administrativa mottagandet av en europeisk arresteringsorder, i förekommande fall:

Namn på den centrala myndigheten:

Kontaktperson, i förekommande fall (titel/grad och namn):

Adress:

Tfn (landskod) (riktnummer) (...)
Fax (landskod) (riktnummer) (...)
E-post:

Underskrift av den utfärdande rättsliga myndigheten och/eller dess företrädare:

Namn:
Befattning (titel/grad):
Datum:

Officiell stämpel (i förekommande fall)

RIKTLINJER FÖR HUR FORMULÄRET FÖR DEN EUROPEISKA ARRESTERINGSORDERN SKA FYLLAS I

Detta beslut har utfärdats av en behörig rättslig myndighet. Jag begär att nedan nämnda person skall gripas och överlämnas för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

Anmärkning[1]

- *Ni bör hämta formuläret från det europeiska juridiska nätverkets webbplats och spara det på er egen dator så att det finns tillgängligt även om webbplatsen inte kan nås.*
- *Fyll i formuläret med hjälp av datorn.*
- *Om en ruta inte är relevant, skriv "ej tillämpligt" eller ange tydligt, t.ex. med ett särskilt tecken (t.ex. "-") att den inte är relevant.*
- *Om den europeiska arresteringsordern omfattar flera brott, vänligen numrera brotten med 1,2, 3 och så vidare och bibehåll denna numrering i hela den europeiska arresteringsordern, särskilt i ruta b.*

[1] De anmärkningar som noteras här är inte bindande. De rättsliga myndigheterna erinras dock som sin skyldighet att tolka sin nationella lagstiftning i enlighet med rambeslutet (se Pupino-målet C-105/03).

Ruta a

Information om den eftersöktes identitet

Anmärkning:

Fyll i samtliga fält om det är möjligt.

a) Information om den eftersöktes identitet

Namn: ***Anmärkning: Obligatoriskt fält. Uppge tidigare officiellt namn om det är känt och skriv namnet i enlighet med det nationella språket; namn ska inte översättas.***

Samtliga förnamn: ***Anmärkning: Obligatoriskt fält.***

Flicknamn, i tillämpliga fall:

Alias, i tillämpliga fall: ***Anmärkning: Uppge även falska namn. Markera öknamn med hakparentes. Om personen använder sig av falsk identitet bör denna falska identitet anges i samtliga fält, t.ex. falskt födelsedatum och falsk adress.***

Kön: ***Anmärkning: Obligatoriskt fält.***

Medborgarskap: ***Anmärkning: Obligatoriskt fält.***

Födelsedatum: ***Anmärkning: Obligatoriskt fält.***

Födelseort: ***Anmärkning: Obligatoriskt fält om känd.***

Bostadsort och/eller känd adress: ***Anmärkning: Obligatoriskt fält om känd. Ange "okänd" om inga uppgifter finns.***

Om uppgift finns, det eller de språk som den eftersökte förstår:

Utmärkande drag/beskrivning av den eftersökta personen: ***Anmärkning: Obligatoriskt fält om uppgifterna är tillgängliga. Ange också om personen är farlig och/eller eventuellt bär vapen.***

Foto och fingeravtryck av den eftersökte, om dessa finns tillgängliga och kan överlämnas, eller kontaktadress för den person som kan tillhandahålla information eller en DNA-profil (om denna information finns tillgänglig för överföring och inte har bifogats) ***Anmärkning: Obligatoriska uppgifter om de finns att tillgå via Interpol eller SIS. Dessa uppgifter är av största vikt för att säkerställa att rätt person grips.***

Ruta b
Beslut på vilket arresteringsordern grundas

Anmärkning:

Formuläret bör endast fyllas i för det syfte som avses – åtal eller fällande domar. I ruta b används termen "beslut". Denna term kan avse ett rättsligt beslut, inklusive ett beslut av en undersökningsdomare eller motsvarande behörigt rättsligt organ. I vissa medlemsstater kan det beslut på vilket arresteringsorden grundas vara beslut om en frihetsberövande åtgärd enligt vilket den misstänkte hänförs till den prövande domstolen, om detta beslut är en grund för frihetsberövande (före rättegång) i dessa medlemsstater. När det beslut som har föranlett den frihetsberövande åtgärden har omvandlats exempelvis till en utevarodom, bör en ny europeisk arresteringsorder (under den nya rubriken) utfärdas.

Före rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för åtal i brottmål)

- b 1. Ange på vilket beslut ordern grundas (rättsligt beslut av den dd/mm/åååå som fastställer en tvingande frihetsberövande åtgärd i förebyggande syfte). Lägg märke till att om ruta b 1 fylls i bör också ruta c 1 fyllas i.
- b 2. Skriv "ej tillämpligt".

Efter rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för verkställande av en dom eller för en utevarodom).

- b 1. När en europeisk arresteringsorder utfärdas för utevarodom: ange domstolsavgörandet. Endast en ruta bör fyllas i. Om det rättsliga beslutet är en utevarodom kan domen inte verkställas i de flesta medlemsstater och ruta b 1 bör fyllas i. Ruta f kan också användas för att förklara situationen.
- b 2. Hänvisa till berörd dom, slutlig den dd/mm/åååå och för in målets nummer och namnet på den domstol som har utfärdat beslutet.

b) Beslut på vilket arresteringsordern grundas:

1. Arresteringsorder eller verkställbart rättsligt beslut med samma verkan:

   Typ: ***Anmärkning: Ange domstolsbeslut eller annat rättsligt beslut, datum och beteckning på målet.***

2. Verkställbar dom: ***Anmärkning: Om domen är verkställbar, ange också vilken dag den blev slutlig.***

   Beteckning: ***Anmärkning: Ange datum, målets nummer och typ av beslut***

Ruta c
Uppgifter om straffets längd

Anmärkning:

Syftet med denna ruta är att dokumentera att den europeiska arresteringsordern överskrider de straffgränser som anges i artikel 2.1 i rambeslutet. Före rättegången gäller detta minimum den dom som i princip kan avkunnas, och när domen har fallit det faktiska straffets varaktighet. På samma sätt som i ruta b bör i princip endast en punkt fyllas i.

Före rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för åtal i brottmål)

- c 1. Ange vilket straff som i princip kan utdömas. Notera att enligt artikel 2.1 i rambeslutet får en europeisk arresteringsorder utfärdas för gärningar som kan leda till fängelse eller en annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer. Om ruta b 1 fylls i bör också ruta c 1 fyllas i.
- c 2. Skriv "ej tillämpligt".

Efter rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för verkställande av en dom/utevarodom).

- c 2. Ange varaktigheten av det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som har fastställts. Vänligen notera att enligt artikel 2.1 i rambeslutet får en europeisk arresteringsorder utfärdas om ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader har fastställts. Om ruta b 2 fylls i bör också ruta c 2 fyllas i.
- c 2. Ange år, månader och dagar. Det bör noteras att rambeslutet inte föreskriver någon minsta återstående strafftid för att en europeisk arresteringsorder ska kunna utfärdas. Bestämmelserna i artikel 2.1 gäller endast för en dom där strafftiden uppgår till minst fyra månader eller en frihetsberövande åtgärd har fastställts. Det rekommenderas att noga överväga ett beslut om att utfärda en europeisk arresteringsorder om den **återstående strafftiden** understiger fyra månader, när minst fyra månader fastställdes i den ursprungliga domen. Det rekommenderas att inte utfärda en europeisk arresteringsorder i dessa fall.

c) Uppgifter om straffets längd:

1. Maximal längd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som kan dömas ut för brottet eller brotten:

2. Längd för det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som har dömts ut:
Anmärkning: När ett fängelsestraff eller en frihetsberövande åtgärd har fastställts kan varaktigheten av den frihetsberövande åtgärden vara obestämd, t.ex. livstids fängelse, eller om domen omfattar psykiatrisk vård.

Straff som återstår att avtjäna: ***Anmärkning: Om påföljden har obestämd varaktighet enligt domen: ange att minst fyra månader återstår att avtjäna.***

Ruta d

Beslut genom utevarodom

Anmärkning:

Strecksatserna i formuläret har ändrats till rutor; klicka i rutan för att markera vilken situation som gäller. Det finns två möjligheter: antingen har den berörda personen kallats personligen eller på annat sätt informerats om tidpunkt och plats för den förhandling, eller också är så inte fallet. I den sistnämnda situationen har personen rättsliga garantier för ny rättegång, överklagande eller ogiltigförklaring (olika rättssystem). Garantierna varierar mellan medlemsstaterna. Ange utförligt vilka garantier som gäller.

Före rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för åtal i brottmål)

- Ej tillämpligt. Ange i rutan att den inte är tillämplig.

Efter rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för verkställande av en dom/utevarodom).

- **Om ruta 1 har kryssats för behöver inga rättsliga garantier specificeras.**
- "På annat sätt informerats" betyder att personen har informerats i enlighet med den nationella lagstiftningen. Ange särskilda omständigheter. Hur fick personen kännedom? Det är bra om närmare upplysningar lämnas om på vilket sätt personen har informerats (se ruta f) även om dessa upplysningar inte krävs enligt rambeslutet. Ange också om det finns några tidsfrister för ny rättegång osv. Det är också bra att specificera när och under hur lång tid en ansökan om förnyad prövning kan lämnas. Kan en ansökan om förnyad prövning lämnas efter det att personen faktiskt har överlämnats? Meddelande av den europeiska arresteringsordern kan i några länder anses som det formella meddelandet av själva domen, vilket innebär att tidsfristen för en ny rättegång börjar att löpa. I så fall bör den utfärdande myndigheten tydligt ange detta så att den verkställande myndigheten kan informera den person som har utevarit på ett korrekt sätt.

- **I länder där utevarodomar inte förekommer bör kommentaren "ej tillämpligt eftersom vi inte meddelar utevarodomar" skrivas till.**

d) Beslut genom utevarodom och:

□ Den berörda personen har kallats personligen eller på annat sätt informerats om tidpunkt och plats för den förhandling som ledde till att beslutet fattades genom utevarodom

eller

□ Den berörda personen har inte kallats personligen eller på annat sätt informerats om tidpunkt och plats för den förhandling som ledde till att beslutet fattades genom utevarodom men har följande rättsliga garantier efter överlämnande till de rättsliga myndigheterna (om sådana garantier kan lämnas i förväg):

Precisera de rättsliga garantierna:

Anmärkning: I några medlemsstater omfattas båda fallen och domaren kommer därför att precisera de rättsliga garantierna i situationen enligt det första fallet. Precisera möjligheterna att överklaga/till ny rättegång och villkoren för utövande av rättsmedlet.

……..

[Nuvarande ruta d kommer att ersättas med följande formulär senast vid utgången av 2010][1]

(d) Ange om personen var personligen närvarande vid den rättegång som ledde till beslutet:

1. σ Ja, personen var personligen närvarande vid den rättegång som ledde till beslutet.

2. σ Nej, personen var inte personligen närvarande vid den rättegång som ledde till beslutet.

3. Om ni besvarade fråga 2 ovan med "nej", var vänlig och ange om

σ 3.1a personen kallades personligen, och därigenom underrättades om tid och plats för den förhandling som ledde till avgörandet och underrättades om att ett avgörande kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid förhandlingen,

Datum då personen kallades personligen:

…….(dag/månad/år)

Plats där personen kallades personligen:

…….

ELLER

σ 3.1b personen inte kallades personligen, utan faktiskt på annat sätt underrättades officiellt om tid och plats för den förhandling som ledde till avgörandet, på ett sådant sätt att man otvetydigt kan slå fast att han eller hon hade kännedom om den planerade förhandlingen, och underrättades om att ett avgörande kunde meddelas även om han eller hon inte var personligen närvarande vid rättegången,

Ange hur det fastställdes att den berörda personen hade kännedom om förhandlingen:

……

……

……

---

1 Den 6 juni 2008 nådde RIF-rådet enighet om en allmän riktlinje om initiativet från Republiken Slovenien, Republiken Frankrike, Republiken Tjeckien, Konungariket Sverige, Republiken Slovakien, Förenade kungariket och Förbundsrepubliken Tyskland inför antagandet av rådets rambeslut om verkställighet av utevarodomar och om ändring av rambeslut 2002/584 RIF om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, rambeslut 2005/214/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff; rambeslut 2006/783/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande och rådets rambeslut 2008/.../RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelsestraff eller frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa domar i Europeiska unionen. Det förväntas att detta beslut kommer att antas formellt före utgången av 2008 och att genomförandeförfarandet kommer att ta två år.

ELLER

□ 3.2 personen, i vetskap om den planerade rättegången, hade gett i uppdrag åt ett juridiskt ombud som antingen utsetts av den berörda personen eller av staten att försvara honom/henne vid rättegången och faktiskt försvarades av ombudet vid rättegången,

Lämna uppgifter om hur dessa villkor har uppfyllts:

…….

ELLER

□ 3.3 personen, efter att ha delgivits avgörandet, uttryckligen förklarade att han eller hon inte bestred avgörandet.

Ange när och hur personen uttryckligen förklarade att han eller hon inte bestred avgörandet:

…….

ELLER

□ 3.4 personen hade rätt till förnyad prövning eller överklagande på följande villkor:

□ 3.4.1 personen delgavs personligen beslutet den ……. (dag/månad/år) samt

– personen underrättades uttryckligen om rätten till förnyad prövning eller överklagande och till att närvara vid den rättegången, samt

– efter att ha underrättats om denna rättighet, begärde personen inte förnyad prövning eller överklagande inom den tillämpliga tidsramen.

ELLER

□ 3.4.2 personen delgavs inte beslutet personligen, men

– personen kommer personligen och utan dröjsmål att delges detta beslut efter överlämnandet, samt

– när personen delges detta beslut, kommer personen uttryckligen att underrättas om rätten till förnyad prövning eller överklagande och till att närvara vid den rättegången samt

– personen kommer, efter att ha delgivits beslutet, att ha rätt att begära förnyad prövning eller överklagande inom ..... dagar.

Om ni kryssade för denna ruta 3.4.2, vänligen bekräfta

☐ att om de eftersökta personen när han eller hon informeras i den verkställande staten om innehållet i den europeiska arresteringsordern begär att få en kopia av domen innan han eller hon överlämnas kommer personen i fråga omedelbart efter en sådan begäran att förses med en kopia av domen genom den verkställande myndighetens försorg

samt

☐ att om personen har begärt en ny rättegång eller vill överklaga kommer kvarhållandet av personen i fråga, fram till dess de rättsliga förfarandena ha avslutats, att ses över i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning, antingen regelbundet eller på den berörda personens begäran; denna översyn ska särskilt innefatta möjligheten att kvarhållande upphävs tillfälligt eller avbryts,

samt

☐ att om personen har begärt en ny rättegång eller vill överklaga ska dessa rättsliga förfaranden inledas inom förskriven tid efter överlämnandet.

Ruta e
Berörda brott

Anmärkning:

Den ursprungliga idén med ruta e var att ge möjlighet till en kort och koncis beskrivning av omständigheterna i fallet, inbegripet tidpunkt och plats samt den eftersöktes grad av delaktighet i brottet. Den verkställande domaren bör i de flesta fall när en europeisk arresteringsorder har utfärdats "hålla sig till denna ruta", med andra ord inte undersöka fakta i målet när en ruta rörande en av de 32 brottskategorierna har kryssats för. Detta har också varit ett av skälen till att en kort och koncis beskrivning har ansetts räcka i dessa fall och att en fullständig beskrivning bara behövs i avdelning II, när en kontroll av dubbel straffbarhet måste göras.

Det har emellertid visat sig att i praktiken ges ofta en fullständig beskrivning redan i början av rutan. När kontrollen av dubbel straffbarhet avskaffas är det brottsrubriceringen i den utfärdande medlemsstatens strafflagstiftning som gäller, och det är inte nödvändigt att ta med lagtexten i den europeiska arresteringsordern (eller att bifoga den som vissa rättsliga myndigheter har för vana – på så sätt undviks onödig översättning av lagtexter, även om man i vissa jurisdiktioner begär en kopia av lagtexten). Omständigheterna i ärendet måste dock alltid anges fylligt och uttömmande så att tillämpningen av specialitetsprincipen, principen om *ne bis in idem* och preskriptionsreglerna kan bedömas.

Före och efter rättegången

- Ange hur många brott det rör sig om.
- Ge en koncis beskrivning av de fakta som motiverar framställningen; skriv korta meningar som är lätta att översätta. Faktabeskrivningen bör endast bestå av en kort sammanfattning, inte av en fullständig utskrift av hela sidor av handlingarna i ärendet. I mer komplicerade ärenden och särskilt när dubbel straffbarhet föreligger, behövs dock en längre beskrivning för att dokumentera huvudaspekterna. Lämna i dessa fall de uppgifter som är **väsentliga** för den verkställande myndighetens beslut om den europeiska arresteringsordern, särskilt när det gäller att fastställa eventuell skäl att inte erkänna den, eller för tillämpningen av specialitetsprincipen eller principen om *ne bis in idem.* En kort beskrivning underlättar också det nationella Sirenekontorets registreringar i SIS.

- Ange brottsrubricering och vilka bestämmelser det gäller.
- Om den utfärdande myndigheten erkänner brottet som ett förtecknat brott, bör den kryssa för en brottskategori i listan.
- Om det begångna brottet kan straffas med fängelse eller en frihetsberövande åtgärd i tre år eller mer, bör tillämplig ruta (avseende ett brott) kryssas i.
- Rambeslutets upphovsmän avsåg ursprungligen att man inte skulle behöva införliva lagtexter i den europeiska arresteringsordern, något som bara medför onödigt översättningsarbete. Det finns tekniska skäl för att utesluta lagtexter, till exempel det förhållandet att elektronisk överföring av rutan via Sirene är begränsad till 1024 tecken (ca 15 rader med ett Word-typsnitt på 12 punkter). Om denna gräns överskrids måste Sirene sända en del av uppgifterna i ett annat kompletterande format (M-formatet) och utarbeta en kompletterande översättning, vilket på grund av att resurserna för detta förfarande är begränsade medför risk för att systemet mättas.
- Det rekommenderas att endast ett formulär används för en europeisk arresteringsorder som rör en person. Om det rör sig om flera brott bör det klargöras – t.ex. genom att ange med "brott 1", "brott 2", "brott 3", … vilket brott varje kryss avser (se särskilt ruta b). Observera att endast en europeisk arresteringsorder kan läggas in i SIS.
- Med överlämnande för *medhjälp till brott* avses överlämnande med anledning av ett eller flera brott som är straffbara med ett lägre straff än tröskelvärdet i artikel 2.1 i rambeslutet. I själva rambeslutet ingår inga uttryckliga bestämmelser när det gäller överlämnande med anledning av medhjälp till brott. I några medlemsstater tillåts detta, i andra inte. Innan en europeisk arresteringsorder utfärdas bör man uppmärksamma att detta förhållande kan göra den ogiltig, särskilt om den utfärdas efter fällande dom när den syftar till ett kumulativt fängelsestraff och straffvärdet för en del av brotten inte når upp till tröskelvärdet.
- När samma land har utfärdat flera europeiska arresteringsorder mot samma person bör dessa inte anses konkurrera med varandra. I vissa jurisdiktioner godtas dock endast en europeisk arresteringsorder mot en och samma person från ett och samma land.

e) Brott:

Denna order berör totalt ……..... brott.

Beskrivning av de omständigheter under vilka brottet eller brotten begicks, inklusive tidpunkt (datum och klockslag), plats och den eftersöktes grad av delaktighet i brottet eller brotten:
Anmärkning: Om t.ex. tre brott berörs bör de för tydlighetens skull numreras 1, 2 och 3. Använd korta meningar, men ge en fullständig beskrivning av fakta. Var koncis.
……

Brottets eller brottens beskaffenhet och brottsrubricering samt tillämplig lagbestämmelse:
Anmärkning: Ange brottsrubricering och relevanta bestämmelser i strafflagstiftningen:
……..
……..
……..

I. Markera i förekommande fall om det rör sig om ett eller flera av följande brott, som i den utfärdande medlemsstaten kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning:

□ Deltagande i en kriminell organisation.
□ Terrorism.
□ Människohandel,
□ Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
□ Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
□ Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
□ Korruption.
□ Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.

□ Penningtvätt.
□ Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
□ IT-brottslighet.
□ Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.

□ Hjälp till olaglig inresa och olaglig vistelse.
□ Mord, grov misshandel.
□ Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
□ Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
□ Rasism och främlingsfientlighet.
□ Organiserad stöld eller väpnat rån.
□ Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
□ Svindleri.
□ Beskyddarverksamhet och utpressning.

□ Förfalskning och piratkopiering.
□ Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
□ Förfalskning av betalningsmedel.
□ Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxtsubstanser.
□ Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
□ Handel med stulna fordon.
□ Våldtäkt.
□ Mordbrand.
□ Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
□ Kapning av flygplan eller fartyg.
□ Sabotage.

II. Fullständig beskrivning av det eller de brott som inte omfattas av fallen i punkt I ovan.

Anmärkning: Det som beskrivs ovan under e bör inte upprepas i avsnitt II. Utöver den fullständiga beskrivningen behövs ingen information om nationell lagstiftning.

Om omständigheterna redan har angivits ovan ska de inte återupprepas här. Infoga inga rättsakter om omständigheterna har angivits tydligt ovan. Använd denna ruta endast vid dubbel straffbarhet och om ni behöver lämna fler närmare upplysningar om omständigheterna än dem som redan har nämnts ovan. En domare behöver inte ha tillgång till rättsakten för att avgöra om dubbel straffbarhet föreligger utan endast till de exakta omständigheterna i fallet. En kopia av rättsakten begärs dock i vissa jurisdiktioner.

…….....

.....

Ruta f

Andra omständigheter i fallet

Anmärkning:

Denna ruta fylls vanligen inte i. Använd den endast om ni väntar er svårigheter med att verkställa den europeiska arresteringsordern, trots förtydliganden genom direkt kommunikation mellan de rättsvårdande myndigheterna. Denna ruta är rätt plats för en framställning om temporärt överlämnande, eller om ett negativt beslut väntas eller en specifik processrättslig handling erfordras (särskilt en förklaring från den misstänkte). Om den verkställande statens bestämmelser tillåter det kan en utfrågning via videokonferens begäras här. Denna ruta bör användas för framställning om samtycke enligt artikel 27.4 i rambeslutet.

Före rättegången (en europeisk arresteringsorder har utfärdats för åtal i brottmål)

- Beskriv andra omständigheter i fallet, t.ex. om brottet begicks för länge sedan och varför i så fall den europeiska arresteringsordern utfärdas först nu.

Efter rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för verkställande av en dom/utevarodom).

- Beskriv andra omständigheter i fallet, t.ex. "olaglig frånvaro från fängelse eftersom gärningsmannen inte återvände till fångvårdsanstalten efter en period av tillfällig frigivning den 13–19 november 1995 …".

f) Andra omständigheter i fallet (frivillig information):

(Observera att detta kan innefatta kommentarer om extraterritorialitet, avbrytande av tidsbegränsningar och andra följder av brottet.) ***Anmärkning: Här kan också ingå kommentarer om restriktioner för kontakt med tredjepart efter gripandet, indikationer på att det finns risk för undanröjande av bevis eller risk för återfall.***

Det är vanligen inte nödvändigt att ange att tidsfrister kan komma att överskridas, men om brottet begicks för länge sedan kan ett sådant påpekande vara till hjälp. Några medlemsstater kan också komma att regelbundet begära denna information, även om den är frivillig enligt rambeslutet.

…….....

.....

Ruta g
Beslag

Anmärkning:

Före rättegången (en europeisk arresteringsorder har utfärdats för åtal i brottmål)

- Beskriv kort det begärda föremålet (dvs. vapen, ID-handling, resehandlingar osv.). Skriv "ej tillämpligt" om denna form av samarbete inte begärs.
- Beskriv t.ex. det vapen för vilket beslag begärs.
- Lämna all information om eventuell separat framställning om ömsesidig rättslig hjälp eller beslut om spärrande om sådan information finns.
- Ruta g avser inte "personliga tillhörigheter". Uppge föremål som kan användas bevissyfte, t.ex. bärbar dator, personliga handlingar eller mobiltelefoner, så att egendomen kan tas i beslag utan att ytterligare en europeisk arresteringsorder behöver utfärdas.
- Lämna informationen med tanke på att beslaget kan göra vidare framställningar onödiga.

Efter rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för verkställande av en dom/utevarodom).

- Skriv "ej tillämpligt" (såvida inte ett beslut om förverkande ingår i domen).

g) Denna order rör också beslag och överlämnande av föremål som kan utgöra bevis.

Denna order rör också beslag och överlämnande av föremål som den eftersökte förvärvat genom brottet:

Om uppgift finns, beskrivning av och plats för dessa föremål: ***Anmärkning: Ju mer exakt denna ruta fylls i, desto troligare är det att ytterligare framställningar kan undvikas.***

.....
.....
.....

Ruta h

Anmärkning:

Strecksatserna har ändrats till rutor – kryssa i tillämpliga rutor. Skriv "ej tillämpligt" om grundlagen inte tillåter livstidsstraff.

Före rättegången (en europeisk arresteringsorder har utfärdats för åtal i brottmål)

- Kryssa i tillämpliga rutor.

Efter rättegången (en europeisk arresteringsorder utfärdas för verkställande av en dom/utevarodom).

- Kryssa i tillämpliga rutor.

h) Det eller de brott som har lett till att denna order utfärdas är straffbart/straffbara med/har medfört fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd på livstid:

☐ Rättssystemet i den utfärdande medlemsstaten medger omprövning av straffet – på begäran eller åtminstone efter 20 år – i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte skall verkställas.

och/eller

☐ Rättssystemet i den utfärdande medlemsstaten medger tillämpning av sådana benådningsåtgärder som personen är berättigad till enligt den utfärdande medlemsstatens nationella lagstiftning eller praxis, i syfte att ett sådant straff eller en sådan åtgärd inte skall verkställas.

Ruta i

Uppgifter om den utfärdande myndigheten

Anmärkning:

- Företrädarens namn: I de olika språkversionerna kommer en hänvisning till "utövaren" av den rättsliga myndigheten av ingå.
- Ange den utfärdande myndighetens adress.
- Ange den utfärdande myndighetens telefonnummer/faxnummer/e-postadress.
- Kontaktuppgifter för det praktiska genomförandet: Ange om möjligt namn och kontaktuppgifter för en tjänsteman inom rättsväsendet som har kunskaper i ett främmande språk (engelska/franska).

i) Den rättsliga myndighet som har utfärdat ordern:
Officiellt namn:.....

Företrädarens namn: .....

Befattning (titel/grad): .....

Ärendebeteckning:.....
Adress: .....

Tfn: (landsnummer) (riktnummer) (…).....
Fax: (landsnummer) (riktnummer) (…) .....
E-post:.....
Information för kontakt med den person som skall kontaktas för nödvändiga arrangemang för överlämnandet: .....

Kontaktinformation för den centrala myndigheten

Anmärkning:

Fyll omsorgsfullt i samtliga kontaktuppgifter.

Central myndighet för överföringen och det administrativa mottagandet av en europeisk arresteringsorder, i förekommande fall:

Namn på den centrala myndigheten: .....

.....

Kontaktperson, i förekommande fall (titel/grad och namn): .....

.....

Adress:.

.....

Tfn: (landsnummer) (riktnummer) (…).....

Fax: (landsnummer) (riktnummer) (…) .....

E-post:.....

Underskrift och uppgifter om den utfärdande rättsliga myndigheten

Anmärkning:

- Detta kan vara den rättsliga myndigheten eller till exempel en justitiesekreterare som undertecknar på domstolens vägnar.
- Lägg märke till att det anmodade landet kan kräva den utfärdande myndighetens stämpel.

Underskrift av den utfärdande rättsliga myndigheten och/eller dess företrädare:
.....

Namn: .....
Befattning (titel/grad):.....
Datum:.....

Officiell stämpel (i förekommande fall) ***Anmärkning*: *Den utfärdande myndighetens officiella stämpel enligt inhemsk lagstiftning. Används alltid om sådan finns.***

SPRÅK SOM MEDLEMSSTATERNA GODTAR VID MOTTAGANDET AV EN EUROPEISK ARRESTERINGSORDER

Följande förklaringar har i enlighet med artikel 8.2 i rambeslutet gjorts av medlemsstaterna vad gäller språk som godtas vid mottagandet av en europeisk arresteringsorder:

Österrike:	Tyska eller, reciprokt, andra språk (landet godtar en europeisk arresteringsorder på en medlemsstats officiella språk om denna också godtar att ta emot av de österrikiska myndigheterna utfärdade europeiska arresteringsorder på tyska).
Belgien:	Franska, nederländska och tyska.
Bulgarien:	Bulgariska.
Cypern:	Grekiska, turkiska och engelska.
Tjeckien:	Tjeckiska. När det gäller Slovakien kommer Tjeckien att godta europeiska arresteringsorder på slovakiska eller som åtföljs av en översättning till slovakiska; när det gäller Österrike kommer Tjeckien att godta europeiska arresteringsorder på tyska.
Danmark:	Danska, engelska, svenska.
Estland:	Estniska eller engelska.
Finland:	Finska, svenska, engelska.
Frankrike:	Franska.
Tyskland:	Tyskland tillämpar reciprocitet (landet godtar en europeisk arresteringsorder på en medlemsstats officiella språk om denna också godtar att ta emot av de tyska myndigheterna utfärdade europeiska arresteringsorder på tyska).
Grekland:	Grekiska.
Ungern:	Ungerska eller en översättning av den europeiska arresteringsorder till ungerska. Från medlemsstater som inte uteslutande godtar den europeiska arresteringsordern på sitt eget språk eller på ett av sina officiella språk godtar Ungern europeiska arresteringsorder på engelska, franska eller tyska, eller europeiska arresteringsorder som åtföljs av en översättning till något av dessa språk.

Irland:	Irländska eller engelska eller ett språk som justitieministeriet kan komma att föreskriva eller europeiska arresteringsorder med en översättning till irländska eller engelska.
Italien:	Italienska
Lettland:	Lettiska, engelska
Litauen:	Litauiska, engelska
Luxemburg:	Franska, tyska, engelska
Malta:	Maltesiska, engelska
Nederländerna:	Nederländska, engelska eller något annat av Europeiska unionens officiella språk, förutsatt att en översättning till engelska lämnas in samtidigt.
Polen:	Polska.
Portugal:	Portugisiska
Rumänien:	Rumänska, franska och engelska
Slovakien:	Slovakiska eller på grundval av tidigare bilaterala fördrag: tyska med Österrike, tjeckiska med Tjeckien, polska med Polen.
Slovenien:	Slovenska och engelska.
Spanien:	Spanska. Om en europeiska arresteringsorder utfärdas genom en SIS-registrering, kommer den verkställande rättsliga myndigheten att ombesörja en översättning om arresteringsorden inte är avfattad på spanska.
Sverige:	Svenska, danska, norska, engelska eller en översättning till något av dessa språk.
Förenade kungariket:	Engelska eller en översättning av den europeiska arresteringsordern till engelska.

TIDSFRISTER FÖR MOTTAGANDE AV DEN EUROPEISKA ARRESTERINGSORDERN EFTER DET ATT DEN EFTERSÖKTE HAR GRIPITS

Österrike	40 dagar.
Belgien	10 dagar.
Bulgarien	24 timmar.
Cypern	3 dagar under förutsättning att den europeiska arresteringsordern utfärdades före gripandet av den eftersökte.
Tjeckien	40 dagar.
Danmark	Så snart som möjligt (enligt dansk lag ska administrativa beslut om utlämning fattas så snart som möjligt, eller om möjligt inom 10 dagar efter det att personen i fråga har gripits eller har samtyckt till att utlämnas).
Estland	3 arbetsdagar.
Finland	Så snart som möjligt eller, på begäran, inom en tidsfrist som fastställts av den verkställande behöriga finska myndigheten. Enligt finsk lag krävs dock inte att en europeisk arresteringsorder lämnas in om en sådan framställning redan ingår i en SIS-registrering.
Frankrike	6 arbetsdagar.
Tyskland	40 dagar.
Grekland	15 dagar som kan utsträckas till 30 dagar.
Ungern	40 dagar.
Irland	Den eftersökte grips efter det att en europeisk arresteringsorder har mottagits och godkänts av *the High Court*. En tidsfrist på 7 dagar kommer att gälla när SIS blir tillämpligt på Irland.
Italien	10 dagar.
Lettland	48 timmar.
Litauen	48 timmar efter det att personen har gripits.

Luxemburg	6 arbetsdagar.
Malta	Om det finns en registrering i SIS anses denna utgöra en europeisk arresteringsorder och domstolen kan komma att fastställa en tidsfrist för mottagandet av en europeisk arresteringsorder. I övriga fall kan gripandet genomföras på grundval av en provisorisk arresteringsorder och en tidsfrist på 48 timmar gäller för mottagande av ordern. Gripanden på grundval av en provisorisk arresteringsorder kommer att göras endast i undantagsfall.
Nederländerna	Ifråga om medlemsstater som deltar i SIS: senast den 23:e dagen efter gripandet när det grundar sig på en registrering i SIS. När det gäller medlemsstater som inte deltar i SIS måste den europeiska arresteringsordern tas emot så snart som möjligt.
Polen	48 timmar
Portugal:	Enligt domstolarnas gottfinnande, vanligen 10 dagar.
Rumänien	48 timmar efter det att personen har gripits med deltagande av allmänna åklagaren, den gripna personens juridiska ombud och som så behövs en tolk i enlighet med den rumänska straffprocesslagstiftningen.
Slovakien	18 dagar från det att personen gripits för mottagande av den europeiska arresteringsordern i original och den handling i original som innehåller översättningen av den europeiska arresteringsordern till slovakiska. Om dessa handlingar inte har mottagits inom 18 dagar får en åklagare i tillämpliga fall begära hos domaren att personen ska friges. Om handlingarna inte har mottagits inom 40 dagar måste personen friges.
Slovenien	10 dagar.
Spanien	I den spanska lagstiftningen föreskrivs inte någon tidsfrist för mottagande av den europeiska arresteringsordern i original. De verkställande rättsliga myndigheterna ber dock att få den europeiska arresteringsordern så snart som möjligt och under alla förhållanden inom 10 dagar efter det att personen gripits.
Sverige	Så snart som möjligt (ett par dagar, enligt åklagarens beslut).
Förenade kungariket:	48 timmar efter gripandet på grundval av en provisorisk arresteringsorder. Gripande på grundval av en provisorisk arresteringsorder kommer att göras endast i undantagsfall. Om den europeiska arresteringsordern begärs måste den tillhandhållas, i annat fall friges den berörda personen.

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 16 juni 2005

"Polissamarbete och straffrättsligt samarbete – Artiklarna 34 EU och 35 EU – Rambeslut 2001/220/RIF – Brottsoffrets ställning i straffrättsliga förfaranden – Skydd för utsatta personer – Vittnes- eller målsägandeförhör med underåriga – Ett rambeslut verkningar"

I mål C-105/03,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 35 EU, som framställts av förundersökningsdomaren vid Tribunale di Firenze (Italien), genom beslut av den 3 februari 2003, som inkom till domstolen den 5 mars 2003, i brottmålet mot

Maria Pupino

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, avdelningsordförandena P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta och A. Borg Barthet samt domarna N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues (referent), P. Kūris, E. Juhász, G. Arestis och M. Ilešič,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 26 oktober 2004,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Maria Pupino, företrädd av M. Guagliani och D. Tanzarella, avvocati,

– Italiens regering, företrädd av I.M. Braguglia, i egenskap av ombud, biträdd av P. Gentili, avvocato dello Stato,

– Greklands regering, företrädd av A. Samoni-Rantou och K. Boskovits, båda i egenskap av ombud,

– Frankrikes regering, företrädd av R. Abraham, G. de Bergues, och C. Isidoro, samtliga i egenskap av ombud,

– Nederländernas regering, företrädd av H.G. Sevenster och C. Wissels, båda i egenskap av ombud,

– Portugals regering, företrädd av L. Fernandes, i egenskap av ombud,

– Sveriges regering, företrädd av A. Kruse och K. Wistrand, båda i egenskap av ombud,

– Förenade kungarikets regering, företrädd av R. Caudwell, och E. O'Neill, båda i egenskap av ombud, biträdda av M. Hoskins, barrister,

– Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av M. Condou-Durande och L. Visaggio, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 11 november 2004 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1. Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 2, 3 och 8 i rådets rambeslut 2001/220/RIF av den 15 mars 2001 om brottsoffrets ställning i straffrättsliga förfaranden (EGT L 82, s. 1) (nedan kallat rambeslutet).

2. Begäran har framställts i ett brottmål mot förskolelärarinnan Maria Pupino, som misstänks ha skadat elever vilka vid den aktuella tidpunkten var yngre än fem år.

Tillämpliga bestämmelser

EU-rätten

Fördraget om Europeiska unionen

3. Artikel 34.2 EU, i dess lydelse enligt Amsterdamfördraget, ingår i avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen, vilken har rubriken "Bestämmelser om polissamarbete och straffrättsligt samarbete". I denna bestämmelse föreskrivs följande:

"Rådet skall på lämpligt sätt och enligt den ordning som anges i denna avdelning vidta åtgärder och främja samarbete som bidrar till att unionens mål uppnås. För detta ändamål får rådet genom enhälligt beslut på initiativ av en medlemsstat eller kommissionen

…

b) fatta rambeslut om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar. Rambesluten skall vara bindande för medlemsstaterna när det gäller de resultat som skall uppnås men skall överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt; de skall inte ha direkt effekt,

…"

4. I artikel 35 EU föreskrivs följande:

"1. Europeiska gemenskapernas domstol skall vara behörig att i enlighet med de villkor som anges i denna artikel meddela förhandsavgöranden om giltighet och tolkning av rambeslut och beslut, om tolkning av konventioner som upprättas enligt denna avdelning och om giltighet och tolkning av åtgärderna för att genomföra dessa.

2. En medlemsstat skall ha möjlighet att genom en förklaring som avges vid tidpunkten för Amsterdamfördragets undertecknande eller när som helst därefter godta domstolens behörighet att meddela förhandsavgöranden enligt punkt 1.

3. En medlemsstat som avger en förklaring enligt punkt 2 skall ange antingen

a) att en domstol i den medlemsstaten, mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning, får begära att Europeiska gemenskapernas domstol meddelar ett förhandsavgörande om en fråga som uppkommer i ett mål som är anhängigt vid den förstnämnda domstolen om giltighet eller tolkning av en rättsakt som avses i punkt 1, om den förstnämnda domstolen anser att ett beslut i frågan är nödvändigt för att döma i saken, eller

b) att en domstol i den staten får begära att Europeiska gemenskapernas domstol meddelar ett förhandsavgörande i en fråga som uppkommer i ett mål som är anhängigt vid den förstnämnda domstolen om giltighet eller tolkning av en rättsakt som avses i punkt 1, om den förstnämnda domstolen anser att ett beslut i frågan är nödvändigt för att döma i saken.

…"

5. Det framgår av informationen rörande tidpunkten för Amsterdamfördragets ikraftträdande, som offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 1 maj 1999 (EGT L 114, s. 56), att Republiken Italien har avgett en förklaring enligt artikel 35.2 EU, genom vilken den har godtagit domstolens behörighet att meddela förhandsavgörande enligt villkoren i artikel 35.3 b EU.

Rambeslutet

6. I artikel 2 i rambeslutet, med rubriken "Respekt och erkännande", föreskrivs följande:

"1. Varje medlemsstat skall se till att brottsoffret får en verklig och lämplig roll i det straffrättsliga systemet. Den skall fortsätta att arbeta för att garantera att brottsoffren får en behandling som respekterar deras mänskliga värdighet under förfarandet och erkänna brottsoffrens rättigheter och legitima intressen inom ramen för straffrättsliga förfaranden.

2. Varje medlemsstat skall se till att särskilt utsatta brottsoffer får den särskilda behandling som på bästa sätt motsvarar deras situation."

7. I artikel 3 i rambeslutet, med rubriken "Förhör och framläggande av bevis", föreskrivs följande:

"Varje medlemsstat skall säkerställa brottsoffrens möjlighet att höras under det rättsliga förfarandet och att lägga fram bevis.

Varje medlemsstat skall vidta lämpliga åtgärder för att se till att myndigheterna inte utsätter brottsoffer för fler förhör än vad som är nödvändigt för det straffrättsliga förfarandet."

8. I artikel 8.4 i rambeslutet, vilken artikel har titeln "Rätt till skydd", föreskrivs följande:

"Varje medlemsstat skall, när det är nödvändigt att skydda brottsoffer, särskilt de mest utsatta, mot följderna av att vittna offentligt, se till att de genom domstolsbeslut kan få vittna under sådana förhållanden som gör det möjligt att uppnå detta syfte, på varje sätt som är lämpligt och förenligt med de grundläggande principerna i lagstiftningen."

9. Enligt artikel 17 i rambeslutet skall varje medlemsstat sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa de ovannämnda bestämmelserna "senast den 22 mars 2002".

De nationella bestämmelserna

10. Artikel 392 i den italienska straffprocesslagen (nedan kallad CPP) återfinns i avdelning V med rubriken "Förundersökning och sammanträde för förberedelse". I denna bestämmelse föreskrivs följande:

"1. Under förundersökningen kan åklagaren och den misstänkte begära att domaren förordnar om bevisupptagning utom huvudförhandlingen, i form av

a) upptagande av utsagor, när det finns grundad anledning anta att den som skall höras inte kommer att kunna höras under huvudförhandlingen på grund av sjukdom eller annat allvarligt hinder,

b) upptagande av utsagor, när det på grund av konkreta och specifika förhållanden finns grundad anledning att anta att den som skall höras kommer att utsättas för våld eller hot eller kommer att erhålla erbjudande eller löfte om pengar eller andra förmåner för att inte avge utsaga eller att avge osann sådan.

…

1a. I förfaranden avseende brott enligt artiklarna 600a, 600b, 600d, 609a, 609b, 609c, 609d och 609g i strafflagen [sexualbrott och brott med sexuell anknytning], kan åklagaren eller den misstänkte begära att bevisupptagning utom huvudförhandling skall ske i form av upptagande av utsagor från personer som är yngre än 16 år, även i andra fall än dem som anges i punkt 1.

…"

11. I artikel 398.5a CPP föreskrivs följande:

"Om det vid undersökningar avseende brott enligt artiklarna 600a, 600b, 600d, 609a, 609b, 609c, 609d och 609g i strafflagen finns personer under 16 år bland dem som skall höras, kan domaren genom beslut förordna om plats, tidpunkt och särskilda former för bevisupptagningen, när en underårigs situation gör det lämpligt och nödvändigt att förfara på detta sätt. Förhöret kan i dessa fall hållas på annan plats än vid domstolen, eventuellt hos specialiserade stödorgan eller, alternativt, i den underåriges hem. Utsagorna skall i sin helhet dokumenteras genom fonografiska eller audiovisuella medel. För det fall inspelningsapparatur eller teknisk personal inte finns tillgänglig, skall domstolen förordna om sakkunnig eller teknisk rådgivning. Förhöret skall dessutom sammanfattas i protokoll. Utskrift av upptagningarna skall endast göras om parterna begär det."

Faktiska omständigheter och tolkningsfrågan

12. Av begäran om förhandsavgörande framgår att det i brottmålet mot Maria Pupino riktas misstanke mot henne om att under januari och februari månad år 2001 ha gjort sig skyldig till flera brott i form av "missbruk av disciplinåtgärder" i den mening som avses i artikel 571 i den italienska strafflagen (nedan kallad CP). Brotten skall ha begåtts mot vissa av hennes elever, vilka vid den aktuella tidpunkten var yngre än fem år. Hon skall vanemässigt ha slagit dem, hotat med att ge dem lugnande medel och att sätta plåster för munnen på dem och förhindrat dem att gå på toaletten. Hon misstänks även för att i februari månad 2001 ha gjort sig skyldig till brottet "tillfogande av allvarlig skada" i den mening som avses i artiklarna 582, 585 och 576 CP, jämförda med artikel 61.2 och 61.11 i samma lag, genom att tilldela en av sina elever ett slag som orsakat eleven en lätt svullnad på pannan. Det förfarande som inletts vid Tribunale di Firenze befinner sig på förundersökningsstadiet.

13. Den hänskjutande domstolen har härvid uppgett att brottmålsförfarandet i Italien består av två olika skeden. Det första utgörs av förundersökningsskedet, under vilket åklagaren gör utredningar och – under tillsyn av förundersökningsdomaren – tar fram bevisning. På grundval av bevisningen avgör åklagaren om han skall lägga ned förundersökningen eller inge en begäran till brottmålsdomstol om att åtal skall väckas mot den misstänkte. I det sistnämnda fallet skall förundersökningsdomaren efter särskild förhandling besluta om åklagarens begäran skall bifallas eller om ärendet skall avskrivas.

14. Om det eventuellt beslutas att åtal skall väckas mot den misstänkte inleds det andra skedet av förfarandet, det vill säga huvudförhandlingsskedet, i vilket förundersökningsdomaren inte deltar. Brottmålsprocessen i egentlig mening inleds i och med detta skede. Det är, i allmänhet, endast i detta skede som bevisupptagning på parternas initiativ och i enlighet med den kontradiktoriska principen skall ske. Den hänskjutande domstolen har angett att det är under huvudförhandlingen som de bevis som parterna lägger fram kan tillåtas som bevis i ordets tekniska bemärkelse. De bevis som åklagaren inhämtat under förundersökningen, för att kunna avgöra om åtal skall väckas eller om en begäran om avskrivning av ärendet skall inges, måste därför tas upp på nytt vid huvudförhandlingen för att fullt ut klassas som "bevis".

15. Den hänskjutande domstolen har framhållit att det emellertid finns undantag från denna regel. Undantagen stadgas i artikel 392 CPP och innebär att bevisupptagning, efter beslut av förundersökningsdomaren, kan ske i ett tidigare skede, med iakttagande av den kontradiktoriska principen, under förundersökningsstadiet, i form av bevisupptagning utom huvudförhandlingen. Bevis som inhämtats på detta sätt har samma värde som bevis som inhämtas under det andra skedet av förfarandet. Genom artikel 392.1a CPP har det införts en möjlighet till bevisupptagning utom huvudförhandlingen när det gäller målsägandeförhör, i mål som rör ett begränsat antal brott (sexualbrott eller brott med sexuell anknytning), med personer som är yngre än 16 år, även i andra fall än dem som anges i artikel 392.1 CPP. Enligt artikel 398.5a CPP kan förundersökningsdomaren i utredningar som gäller brott enligt artikel 392.1a CPP även förordna att bevisupptagning skall ske under sådana särskilda former att de berörda underåriga skyddas. Enligt den hänskjutande domstolen är syftet med dessa ytterligare undantag dels att skydda den hörda personens värdighet, anständighetskänsla och personlighet, när brottsoffret är underårigt, dels att värna om bevisningens tillförlitlighet.

16. I målet vid den nationella domstolen begärde åklagaren i augusti år 2001 att förundersökningsdomaren, med stöd av artikel 392.1a CPP, skulle förordna om bevisupptagning utom huvudförhandlingen i form av vittnes- och målsägandeförhör med åtta barn, som varit vittnen till eller offer för de brott som Maria Pupino misstänks för. Som skäl angav åklagaren att bevisupptagningen inte kunde anstå till huvudförhandlingen, på grund av vittnenas och målsägandenas extremt låga ålder och på grund av att deras psykologiska situation oundvikligen förändras, samt att de eventuellt kunde komma att genomgå en psykologisk förträngningsprocess. Åklagaren begärde även att bevisupptagningen skulle ske under de särskilda former som föreskrivs i artikel 398.5a CPP, enligt vilka förhöret hålls hos ett specialiserat organ och på ett sådant sätt att de berörda underårigas värdighet, privatliv och sinnesfrid skyddas och med eventuellt biträde av psykologisk expertis. Som skäl angav åklagaren att omständigheterna var känsliga och allvarliga och att brottsoffrens låga ålder gav upphov till svårigheter. Maria Pupino motsatte sig åklagarens begäran och gjorde gällande att den inte omfattade något av de fall som anges i artikel 392.1 och 392.1a CPP.

17. Enligt den hänskjutande domstolen borde åklagarens begäran avslås enligt de aktuella nationella bestämmelserna, eftersom de inte ger stöd för att förordna om bevisupptagning utom huvudförhandling eller bevisupptagning under särskilda former när det är fråga om sådana brottsmisstankar som Maria Pupino är föremål för. Detta gäller även om det inte finns något som hindrar att dessa bestämmelser omfattar även andra fall än dem som anges i artikel 392.1 CPP där brottsoffret är underårigt. Många av de brott som inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 392.1 CPP kan mycket väl visa sig vara allvarligare för brottsoffret än de som omfattas av bestämmelsen. Så är fallet i målet vid den nationella domstolen, i vilket Maria Pupino, enligt åklagaren, misstänks för att ha misshandlat barn yngre än fem år och därigenom ha orsakat psykologiska trauman hos dem.

18. Förundersökningsdomaren vid Tribunale di Firenze anser att nationella domstolar, "oavsett om gemenskapslagstiftning har direkt effekt eller inte", skall "tolka nationell rätt mot bakgrund av ordalydelsen och syftet med de gemenskapsrättsliga bestämmelserna". Han är vidare osäker på om artiklarna 392.1a och 398.5a CPP är förenliga med artiklarna 2, 3 och 8 i rambeslutet, eftersom det enligt dessa bestämmelser i CPP endast är vid fall av sexualbrott eller brott med sexuell anknytning som förundersökningsdomaren kan förordna om bevisupptagning utom huvudförhandling och om bevisupptagning under särskilda former. Han har därför beslutat att vilandeförklara målet och att begära att domstolen meddelar ett förhandsavgörande angående frågan om vilken räckvidd artiklarna 2, 3 och 8 i rambeslutet har.

Domstolens behörighet

19. Enligt artikel 46 b EU skall bestämmelserna i EG-fördraget, EKSG-fördraget och Euratom-fördraget om domstolens behörighet och om utövandet av denna behörighet, varibland artikel 234 EG återfinns, tillämpas på bestämmelserna i avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen enligt de villkor som föreskrivs i artikel 35 EU. Härav följer att den ordning som föreskrivs i artikel 234 EG kan tillämpas på domstolens behörighet att meddela förhandsavgöranden med stöd av artikel 35 EU, i enlighet med de villkor som föreskrivs i den bestämmelsen.

20. Såsom domstolen har påpekat i punkt 5 i denna dom, har Republiken Italien, genom en förklaring med verkan från och med den 1 maj 1999, då Amsterdamfördraget trädde i kraft, angett att den godtar domstolens behörighet att pröva frågor om giltigheten och tolkningen av de rättsakter som avses i artikel 35 EU enligt villkoren i artikel 35.3 b EU.

21. Vad gäller de rättsakter som avses i artikel 35.1 EU, föreskrivs i artikel 35.3 b EU, i ordalag som är identiska med dem i artikel 234 första och andra styckena EG, att "en domstol" i en medlemsstat får "begära att Europeiska gemenskapernas domstol meddelar ett förhandsavgörande" i en fråga som uppkommit i ett mål som är anhängigt vid den förstnämnda domstolen och som gäller "giltighet eller tolkning" av sådana rättsakter, "om den förstnämnda domstolen anser att ett beslut i frågan är nödvändigt för att döma i saken".

22. En förundersökningsdomare i ett sådant brottmålsförfarande som det som inletts vid den nationella domstolen utövar dömande verksamhet. En sådan domare skall därför anses utgöra "en domstol [i en] medlemsstat…" i den mening som avses i artikel 35 EU (se, för ett liknande resonemang, i fråga om artikel 234 EG, dom av den 23 februari 1995 i de förenade målen C-54/94 och C-74/94, Cacchiarelli och Stanghellini, REG 1995, s. I-391, och av den 12 december 1996 i de förenade målen C-74/95 och C-129/95, X, REG 1996, s. I-6609). Vidare utgör rambeslutet, som grundas på artiklarna 31 EU och 34 EU, en sådan rättsakt som enligt artikel 35.1 EU kan bli föremål för domstolens prövning i ett förfarande för förhandsavgörande.

23. Även om domstolen således i princip är behörig att besvara den tolkningsfråga som ställts, har den franska och den italienska regeringen emellertid framställt en invändning om rättegångshinder mot den nationella domstolens begäran. Invändningen avser att domstolens svar inte är användbart för avgörandet av det där anhängiga målet.

24. Den franska regeringen har hävdat att den hänskjutande domstolen söker tillämpa vissa bestämmelser i rambeslutet i stället för den nationella lagstiftningen, trots att rambeslut, enligt ordalydelsen i artikel 34.2 b EU, inte har direkt effekt. Enligt den nämnda regeringen är det dessutom omöjligt att tolka den nationella rätten i överensstämmelse med rambeslutet, vilket den hänskjutande domstolen själv har angett. Enligt domstolens rättspraxis får nämligen principen om konform tolkning inte leda till en tolkning *contra legem* eller till att situationen för en enskild i ett brottmålsförfarande försämras, enbart på grundval av rambeslutet, vilket emellertid skulle bli fallet i målet vid den nationella domstolen.

25. Den italienska regeringen har i första hand gjort gällande att rambeslut och gemenskapsdirektiv utgör rättskällor av helt skilda slag och att ett rambeslut inte medför att den nationella domstolen har en sådan skyldighet till konform tolkning av nationell rätt som domstolen har slagit fast i sin rättspraxis vad gäller gemenskapsdirektiv.

26. Den svenska regeringen och Förenade kungarikets regering har – utan att uttryckligen ifrågasätta huruvida begäran om förhandsavgörande kan upptas till sakprövning – anslutit sig till den italienska regeringens uppfattning och särskilt framhållit att samarbetet mellan medlemsstaterna inom ramen för avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen är av mellanstatlig art.

27. Den nederländska regeringen har slutligen betonat de gränser som gäller för skyldigheten till konform tolkning. Denna regering har ifrågasatt huruvida denna skyldighet – om det antas att den är tillämplig på rambeslut – kan anses vara tillämplig i målet vid den nationella domstolen med hänsyn till just dessa gränser.

28. Domstolen påpekar, såsom har framhållits i punkt 19 i denna dom, att den ordning som föreskrivs i artikel 234 EG kan tillämpas på artikel 35 EU, i enlighet med de villkor som föreskrivs i den sistnämnda bestämmelsen.

29. I likhet med artikel 234 EG, föreskrivs i artikel 35 EU att en begäran om förhandsavgörande endast kan framställas till domstolen under förutsättning att den nationella domstolen "anser att ett beslut i frågan är nödvändigt för att döma i saken". Domstolens rättspraxis i fråga om upptagande till sakprövning av begäran om förhandsavgörande som framställs med stöd av artikel 234 EG kan därför i princip överföras till begäran om förhandsavgörande som framställs till domstolen med stöd av artikel 35 EU.

30. Härav följer att presumtionen att de frågor angående vilka nationella domstolar begär förhandsavgörande är relevanta endast bryts i undantagsfall, nämligen i fall där det är uppenbart att den begärda tolkningen av unionsrätten inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller föremålet för tvisten i målet vid den nationella domstolen eller när frågan är hypotetisk eller när domstolen inte har tillgång till sådana uppgifter om de faktiska eller rättsliga omständigheterna som är nödvändiga för att den skall kunna lämna ett användbart svar på de frågor som har ställts. Domstolen är, utom i de nämnda fallen, i princip skyldig att meddela förhandsavgöranden avseende frågor som avser tolkningen av de rättsakter som avses i artikel 35.1 EU (se, vad gäller artikel 234 EG, bland annat dom av den 7 september 1999 i mål C-355/97, Beck och Bergdorf, REG 1999. s. I-4977, punkt 22, och av den 7 juni 2005 i mål C-17/03, VEMW m.fl., REG 2005, s. I 0000, punkt 34).

31. Med hänsyn till de argument som den italienska, den franska, den nederländska och den svenska regeringen samt Förenade kungarikets regering framfört, skall domstolen pröva huruvida skyldigheten för nationella myndigheter att, i den utsträckning det är möjligt, tolka nationell rätt mot bakgrund av gemenskapsdirektivens ordalydelse och syfte gäller med samma verkningar och gränser när den berörda rättsakten utgörs av ett rambeslut som antagits med stöd av avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen, vilket är vad den nationella domstolen har förutsatt och vad den grekiska, den franska och den portugisiska regeringen samt kommissionen har hävdat.

32. Om svaret på den frågan är jakande måste det prövas huruvida – såsom den italienska, den franska och den svenska regeringen samt Förenade kungarikets regering påpekat – det är uppenbart att ett svar på tolkningsfrågan inte kan ha någon konkret betydelse för utgången i målet vid den nationella domstolen, mot bakgrund av de gränser som gäller för skyldigheten att göra en konform tolkning.

33. Det skall först påpekas att lydelsen av artikel 34.2 b EU i mycket stor utsträckning har inspirerats av lydelsen av artikel 249 tredje stycket EG. Genom artikel 34.2 b EU ges rambesluten tvingande verkan på så sätt att dessa skall vara "bindande" för medlemsstaterna "när det gäller det resultat som skall uppnås men skall överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt".

34. Rambeslutens tvingande karaktär, som uttrycks i ordalag som är identiska med dem i artikel 249 tredje stycket EG, medför en skyldighet för nationella myndigheter, och i synnerhet nationella domstolar, att göra en konform tolkning av nationell rätt.

35. Denna bedömning påverkas inte av att domstolens behörighet, enligt artikel 35 EU, är mindre omfattande inom ramen för avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen än den är enligt EG-fördraget, eller av att det inte finns något fullständigt system med rättsmedel och förfaranden som är avsett att säkerställa att de rättsakter som antas av gemenskapsinstitutionerna inom ramen för nämnda avdelning VI är lagenliga.

36. Oberoende av vilken grad av integration som avsetts i Amsterdamfördraget, i processen för att skapa en allt fastare sammanslutning mellan de europeiska folken, i den mening som avses i artikel 1 andra stycket EU, är det fullt förståeligt att upphovsmännen till fördraget om Europeiska unionen fann det ändamålsenligt att, inom ramen för avdelning VI i detta fördrag, införa bestämmelser om rättsliga instrument med motsvarande verkan som dem som föreskrivs i EG-fördraget, i syfte att effektivt bidra till att unionens mål uppnås.

37. Betydelsen av att domstolen är behörig att meddela förhandsavgöranden med stöd av artikel 35 EU bekräftas av att det föreskrivs i artikel 35.4 EU att varje medlemsstat, vare sig den har avgett en förklaring enligt punkt 2 eller inte, skall ha rätt att till domstolen inkomma med inlagor eller skriftliga synpunkter i mål som uppkommer enligt artikel 35.1 EU.

38. Det väsentliga i den ändamålsenliga verkan av denna behörighet skulle försvinna om enskilda inte hade rätt att åberopa rambeslut vid medlemsstaternas domstolar för att uppnå en konform tolkning av den nationella rätten.

39. Den italienska regeringen och Förenade kungarikets regering har till stöd för sin ståndpunkt gjort gällande att fördraget om Europeiska unionen, till skillnad från EG-fördraget, inte innehåller någon skyldighet motsvarande den som föreskrivs i artikel 10 EG, vilken bestämmelse i domstolens rättspraxis likväl delvis har lagts till grund för att motivera skyldigheten till gemenskapsrättskonform tolkning av nationell rätt.

40. Detta argument kan inte godtas.

41. I artikel 1 andra och tredje styckena i fördraget om Europeiska unionen föreskrivs att det fördraget markerar en ny fas i processen för att skapa en allt fastare sammanslutning mellan de europeiska folken och att unionen, som skall grundas på Europeiska gemenskaperna samt den politik och de samarbetsformer som införs genom det nämnda fördraget, skall ha till uppgift att på ett konsekvent och solidariskt sätt organisera förbindelserna mellan medlemsstaterna och mellan deras folk.

42. Det skulle vara svårt för unionen att fullgöra sin uppgift på ett effektivt sätt om principen om lojalt samarbete, som bland annat innebär att medlemsstaterna skall vidta alla lämpliga åtgärder, både allmänna och särskilda, för att säkerställa att deras skyldigheter enligt unionsrätten fullgörs, inte också gällde inom ramen för det polisiära och straffrättsliga samarbetet. Detta samarbete grundas för övrigt helt på samarbetet mellan medlemsstaterna och institutionerna, vilket generaladvokaten riktigt har anfört i punkt 26 i sitt förslag till avgörande.

43. På grund av det ovan anförda finner domstolen att principen om konform tolkning gäller för rambeslut som antagits inom ramen för avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen. Den hänskjutande domstolen, som skall tolka den nationella rätten, är vid tillämpningen av denna rätt skyldig att i den utsträckning det är möjligt tolka den nationella rätten mot bakgrund av rambeslutets ordalydelse och syfte, för att uppnå det avsedda resultatet och därmed agera i överensstämmelse med artikel 34.2 b EU.

44. Den nationella domstolens skyldighet att beakta innehållet i ett rambeslut när den tolkar relevanta bestämmelser i den nationella rätten begränsas emellertid av allmänna rättsprinciper, särskilt av principerna om rättssäkerhet och förbud mot retroaktiv lagstiftning.

45. Dessa principer utgör särskilt hinder för att nämnda skyldighet – på grundval av ett rambeslut och utan hänsyn till en lag som antagits för dess genomförande – kan medföra att det straffrättsliga ansvaret för dem som bryter mot bestämmelserna i detta beslut fastställs eller skärps (se, vad gäller gemenskapsdirektiv, särskilt domen i de ovannämnda förenade målen X, punkt 24, och av den 3 maj 2005 i de förenade målen C-387/02, C-391/02 och C-403/02, Berlusconi m.fl., REG 2005, s. I-0000, punkt 74).

46. De bestämmelser som är föremål för den nu aktuella begäran om förhandsavgörande gäller emellertid inte omfattningen av den berörda personens straffrättsliga ansvar, utan förfarandets gång och det sätt på vilket bevisupptagning skall ske.

47. Den nationella domstolens skyldighet att beakta ett rambesluts innehåll vid tolkningen av relevanta bestämmelser i nationell rätt upphör att gälla när denna rätt inte kan tillämpas på ett sådant sätt att den leder till ett resultat som är förenligt med det resultat som eftersträvas med rambeslutet. Principen om konform tolkning kan med andra ord inte tjäna som grund för att nationell rätt tolkas *contra legem*. Denna princip kräver i stället att den nationella domstolen i förekommande fall beaktar hela den nationella rätten för att bedöma i vilken mån den kan tillämpas utan att det leder till ett resultat som strider mot det som eftersträvas med rambeslutet.

48. Som generaladvokaten har påpekat i punkt 40 i sitt förslag till avgörande, är det inte uppenbart att det i målet vid den nationella domstolen är omöjligt att tolka den nationella rätten i överensstämmelse med rambeslutet. Det ankommer på den nationella domstolen att i det nämnda målet pröva huruvida en konform tolkning av den nationella rätten är möjlig.

49. Med detta förbehåll skall domstolen besvara tolkningsfrågan.

Tolkningsfrågan

50. Den hänskjutande domstolen har ställt frågan för att få klarhet i huruvida artiklarna 2, 3 och 8.4 i rambeslutet skall tolkas så, att en nationell domstol skall ha möjlighet att tillåta att barn i låg ålder, vilka – som i det nu aktuella nationella målet – påstår sig ha blivit utsatta för misshandel, avger sin utsaga under former som garanterar dem ett lämpligt skydd, utom huvudförhandlingen och före det att denna hålls.

51. Enligt artikel 3 i rambeslutet skall varje medlemsstat dels säkerställa brottsoffrens möjlighet att höras under det rättsliga förfarandet och att lägga fram bevis, dels vidta lämpliga åtgärder för att se till att myndigheterna inte utsätter brottsoffer för fler förhör än vad som är nödvändigt för det straffrättsliga förfarandet.

52. Genom artiklarna 2 och 8.4 i detta rambeslut förpliktas varje medlemsstat att arbeta för att garantera att brottsoffren bland annat får en behandling som respekterar deras mänskliga värdighet under förfarandet, att se till att särskilt utsatta brottsoffer får den särskilda behandling som på bästa sätt motsvarar deras situation och att, när det är nödvändigt att skydda brottsoffer, särskilt de mest utsatta, mot följderna av att avge utsaga vid offentlig förhandling, se till att de genom domstolsbeslut kan få avge sin utsaga under sådana förhållanden som gör det möjligt att uppnå detta syfte, på varje sätt som är lämpligt och förenligt med de grundläggande principerna i rättsordningen.

53. I rambeslutet ges inte någon definition av begreppet utsatt brottsoffer i den mening som avses i artiklarna 2.2 och 8.4. I sådana fall som det i målet vid den nationella domstolen, där barn i låg ålder påstår sig ha blivit utsatta för misshandel, därtill av en lärarinna, kan det emellertid inte bestridas att dessa barn kan klassificeras som särskilt utsatta i den mening som avses i rambeslutet med hänsyn särskilt till deras ålder och till arten och följderna av de brott de anser sig ha blivit utsatta för, så att de erhåller det särskilda skydd som krävs enligt de ovannämnda bestämmelserna i rambeslutet. Detta gäller oberoende av frågan huruvida det förhållandet att ett brottsoffer är underårigt som regel är tillräckligt för att anse att brottsoffret är särskilt utsatt.

54. Inte i någon av de tre bestämmelser i rambeslutet som den hänskjutande domstolen har nämnt föreskrivs några konkreta sätt att genomföra de mål som anges i dem. Dessa mål består bland annat i att särskilt utsatta brottsoffer skall tillförsäkras en "särskild… behandling som på bästa sätt motsvarar deras situation", och få "[avge sin utsaga] under [särskilda] förhållanden", så att alla brottsoffer garanteras en behandling "som respekterar deras mänskliga värdighet". Vidare skall dessa brottsoffer ges möjlighet att höras och att "lägga fram bevis", och de skall inte utsättas för "fler förhör än vad som är nödvändigt för det straffrättsliga förfarandet".

55. Enligt de bestämmelser som är aktuella i målet vid den nationella domstolen måste den utsaga som avgetts under förundersökningen i allmänhet upprepas vid huvudförhandlingen för att ges fullt bevisvärde. Det är emellertid i vissa fall tillåtet att denna utsaga avges en enda gång, under förundersökningen, med samma bevisvärde, men under andra former än dem som gäller vid huvudförhandlingen.

56. Mot denna bakgrund krävs det, för att uppnå de mål som eftersträvas genom de ovannämnda bestämmelserna i rambeslutet, att en nationell domstol har möjlighet att för särskilt utsatta brottsoffer använda ett särskilt förfarande, som till exempel sådan bevisupptagning utom huvudförhandlingen som föreskrivs i en medlemsstats rättsordning, och de särskilda former för att avge utsaga som också föreskrivs. Detta gäller om detta förfarande bättre motsvarar brottsoffrens situation och om det är nödvändigt för att förhindra att bevisningen försämras, för att reducera upprepade förhör till ett minimum och för att förebygga skadliga följder, för de nämnda brottsoffren, av att deras utsaga avges under huvudförhandlingen.

57. Domstolen preciserar härvid att det följer av artikel 8.4 i rambeslutet att de föreskrivna villkoren för att avge utsaga under alla förhållanden måste vara förenliga med de grundläggande rättsprinciperna i den berörda medlemsstaten.

58. Dessutom skall unionen enligt artikel 6.2 EU som allmänna rättsprinciper respektera de grundläggande rättigheterna, såsom de garanteras i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad konventionen), och såsom de följer av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner.

59. Rambeslutet skall således tolkas på ett sådant sätt att dessa grundläggande rättigheter respekteras. Bland dessa rättigheter skall särskilt rätten till en rättvis rättegång nämnas, såsom den framgår av artikel 6 i konventionen och såsom den har tolkats av Europadomstolen om de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen).

60. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att – om det antas att det i det nu aktuella fallet är möjligt att använda sig av bevisupptagning utom huvudförhandling och förhör under särskilda former på så sätt som föreskrivs i italiensk rätt – med beaktande av skyldigheten till konform tolkning av den nationella rätten försäkra sig om att tillämpningen av dessa åtgärder inte kan innebära att det straffrättsliga förfarandet mot Maria Pupino, sett i sin helhet, blir orättvist i den mening som avses i artikel 6 i konventionen, såsom den tolkats av Europadomstolen (se särskilt Europadomstolens dom av den 20 december 2001, P.S. mot Tyskland, av den 2 juli 2002, S.N. mot Sverige, *Recueil des arrêts et décisions* 2002-V, av den 13 februari 2004, Rachdad mot Frankrike, och avgörande av den 20 januari 2005, Accardi m.fl. mot Italien, ansökan nr 30598/02).

61. På grund av det ovan anförda finner domstolen att tolkningsfrågan skall besvaras på följande sätt. Artiklarna 2, 3 och 8.4 i rambeslutet skall tolkas så, att en nationell domstol skall ha möjlighet att tillåta att barn i låg ålder, vilka – som i det nu aktuella nationella målet – påstår sig ha blivit utsatta för övergrepp, avger sin utsaga under former som garanterar dessa barn ett lämpligt skydd, exempelvis utom huvudförhandlingen och före det att denna hålls. Den nationella domstolen skall beakta samtliga nationella rättsregler och, i största möjliga utsträckning, tolka dem mot bakgrund av rambeslutets ordalydelse och syfte.

Rättegångskostnader

62. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

På dessa grunder beslutar domstolen (stora avdelningen) följande dom:

Artiklarna 2, 3 och 8.4 i rådets rambeslut 2001/220/RIF av den 15 mars 2001 om brottsoffrets ställning i straffrättsliga förfaranden skall tolkas så, att en nationell domstol skall ha möjlighet att tillåta att barn i låg ålder, vilka – som i det nu aktuella nationella målet – påstår sig ha blivit utsatta för övergrepp, avger sin utsaga under former som garanterar dessa barn ett lämpligt skydd, exempelvis utom huvudförhandlingen och före det att denna hålls.

Den nationella domstolen skall beakta samtliga nationella rättsregler och, i största möjliga utsträckning, tolka dem mot bakgrund av rambeslutets ordalydelse och syfte.

Underskrifter

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 3 maj 2007

"Polissamarbete och straffrättsligt samarbete – Artiklarna 6.2 EU och 34.2 b EU – Rambeslut 2002/584/RIF – Den europeiska arresteringsordern och överlämnande mellan medlemsstaterna – Tillnärmning av nationell lagstiftning – Slopande av kontrollen av om det föreligger dubbel straffbarhet – Giltighet"

I mål C-303/05,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 35 EU, framställd av Arbitragehof (Belgien) genom beslut av den 13 juli 2005, som inkom till domstolen den 29 juli 2005, i målet

Advocaten voor de Wereld VZW

mot

Leden van de Ministerraad,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, avdelningsordförandena P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, R. Schintgen, P. Kūris, E. Juhász och J. Klučka samt domarna J.N. Cunha Rodrigues (referent), J. Makarczyk, U. Lõhmus, E. Levits och L. Bay Larsen,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 11 juli 2006,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Advocaten voor de Wereld VZW, genom L. Deleu, P. Bekaert och F. van Vlaenderen, advocaten,

– Belgiens regering, genom M. Wimmer, i egenskap av ombud, biträdd av E. Jacubowitz och P. de Maeyer, avocats,

– Tjeckiens regering, genom T. Boček, i egenskap av ombud,

– Spaniens regering, genom J.M. Rodríguez Cárcamo, i egenskap av ombud,

– Frankrikes regering, genom G. de Bergues, J.-C. Niollet och E. Belliard, samtliga i egenskap av ombud,

– Lettlands regering, genom E. Balode-Buraka, i egenskap av ombud,

– Litauens regering, genom D. Kriaučiūnas, i egenskap av ombud,

– Nederländernas regering, genom H.G. Sevenster, M. de Mol och C.M. Wissels, samtliga i egenskap av ombud,

– Polens regering, genom J. Pietras, i egenskap av ombud,

– Finlands regering, genom E. Bygglin, i egenskap av ombud,

– Förenade kungarikets regering, genom S. Nwaokolo och C. Gibbs, båda i egenskap av ombud, biträdda av A. Dashwood, barrister,

– Europeiska unionens råd, genom S. Kyriakopoulou, J. Schutte och O. Petersen, samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska gemenskapernas kommission, genom W. Bogensberger och R. Troosters, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 12 september 2006 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1. Begäran om förhandsavgörande avser giltigheten av rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, s. 1) (nedan kallat rambeslutet).

2. Begäran har framställts i ett förfarande som anhängiggjorts av Advocaten voor de Wereld VZW (nedan kallad Advocaten voor de Wereld) vid Arbitragehof angående ogiltigförklaring av den belgiska lagen av den 19 december 2003 om en europeisk arresteringsorder (*Moniteur belge* av den 22 december 2003, s. 60075) (nedan kallad lagen av den 19 december 2003), och särskilt artiklarna 3, 5.1, 5.2 och 7 i denna lag.

Tillämpliga bestämmelser

3. I skäl 5 i rambeslutet anges följande:

"Målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa har medfört att behovet av utlämning mellan medlemsstaterna har försvunnit, och att det skall ersättas av ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter. De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller lagföring. De traditionella samarbetsförbindelser mellan medlemsstaterna som hittills varit rådande bör ersättas av ett system med fri rörlighet för straffrättsliga avgöranden, såväl preliminära som slutliga, i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa."

4. I skäl 6 i rambeslutet anges följande:

"Den europeiska arresteringsorder som införs genom detta rambeslut utgör den första konkreta åtgärden på det straffrättsliga området rörande principen om ömsesidigt erkännande, vilken Europeiska rådet har kallat en ’hörnsten’ i det rättsliga samarbetet."

5. Skäl 7 i rambeslutet har följande lydelse:

"Eftersom målet att ersätta den multilaterala utlämningsordning som bygger på Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför på grund av dess omfattning och verkningar bättre kan uppnås på unionsnivå, kan rådet vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 2 i Fördraget om Europeiska unionen och i artikel 5 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskaperna. I enlighet med proportionalitetsprincipen i den sistnämnda artikeln går detta rambeslut inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål."

6. Av skäl 11 i rambeslutet framgår följande:

"Den europeiska arresteringsordern bör ersätta samtliga tidigare instrument för utlämning mellan medlemsstaterna, även bestämmelserna om utlämning i avdelning III i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet."

7. I artikel 1 i rambeslutet, som fattats på grundval av artiklarna 31.1 a och b EU och 34.2 b EU, föreskrivs följande:

"1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.

3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen."

8. Artikel 2 i rambeslutet har följande lydelse:

"1. En europeisk arresteringsorder får utfärdas för gärningar som enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer. Detsamma gäller om ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader har dömts ut.

2. Följande brott skall medföra överlämnande på grundval av en europeisk arresteringsorder enligt villkoren i detta rambeslut och utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen, förutsatt att brotten, som de definieras i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år i den utfärdande medlemsstaten:

– Deltagande i en kriminell organisation.
– Terrorism.
– Människohandel.
– Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
– Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
– Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
– Korruption.
– Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
– Penningtvätt.
– Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
– IT-brottslighet.
– Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
– Hjälp till olovlig inresa och olovlig vistelse.
– Mord, grov misshandel.
– Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
– Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
– Rasism och främlingsfientlighet.
– Organiserad stöld och väpnat rån.
– Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
– Svindleri.

– Beskyddarverksamhet och utpressning.
– Förfalskning och piratkopiering.
– Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
– Förfalskning av betalningsmedel.
– Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxtsubstanser.
– Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
– Handel med stulna fordon.
– Våldtäkt.
– Mordbrand.
– Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
– Kapning av flygplan eller fartyg.
– Sabotage.

3. Rådet får, efter att ha hört Europaparlamentet i enlighet med artikel 39.1 i Fördraget om Europeiska unionen, när som helst enhälligt besluta att lägga till andra typer av brott i förteckningen i punkt 2 i den här artikeln. Mot bakgrund av kommissionens rapport enligt artikel 34.3 skall rådet bedöma om förteckningen bör utvidgas eller ändras.

4. När det gäller andra brott än de som omfattas av punkt 2 kan överlämnandet förenas med villkoret att de gärningar för vilka den europeiska arresteringsordern har utfärdats skall utgöra ett brott enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning, oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering."

9. I artikel 31 i rambeslutet föreskrivs följande:

"1. Bestämmelserna i detta rambeslut skall, utan att detta påverkar deras tillämpning i förbindelserna mellan medlemsstater och tredje länder, den 1 januari 2004 ersätta motsvarande konventionsbestämmelser om utlämning i förbindelserna mellan medlemsstaterna:

a) Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957, tilläggsprotokollet till denna av den 15 oktober 1975, det andra tilläggsprotokollet till denna av den 17 mars 1978 och Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977, vad gäller utlämning,

b) avtalet av den 26 maj 1989 om förenkling och modernisering av förfarandena för översändande av utlämningsansökningar,

c) konventionen av den 10 mars 1995 om ett förenklat förfarande för utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater,

d) konventionen av den 27 september 1996 om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater, och

e) kapitel 4 i avdelning III i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna.

2. Medlemsstaterna får fortsätta att tillämpa de bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser som är i kraft när detta rambeslut antas, i den mån de gör det möjligt att fördjupa eller vidga rambeslutets målsättningar och bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta förfarandena för överlämnande av personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder.

Medlemsstaterna får sluta bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser efter det att rambeslutet har trätt i kraft i den mån de gör det möjligt att fördjupa eller vidga innehållet i detta rambeslut och bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta förfarandena för överlämnande av personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder, särskilt genom att fastställa kortare tidsfrister än de som anges i artikel 17, genom att utöka förteckningen över brott i artikel 2.2, genom att ytterligare begränsa skälen till att vägra verkställighet enligt artiklarna 3 och 4, eller genom att sänka strafftröskeln i artikel 2.1 eller 2.2.

De avtal och överenskommelser som avses i andra stycket skall inte i något fall kunna påverka förbindelserna med de medlemsstater som inte är parter i dessa.

Medlemsstaterna skall, inom tre månader efter detta rambesluts ikraftträdande, underrätta rådet och kommissionen om gällande avtal eller överenskommelser enligt punkt 1 som de önskar fortsätta tillämpa.

Medlemsstaterna skall även underrätta rådet och kommissionen om nya avtal eller överenskommelser av den typ som avses i andra stycket, senast tre månader efter att de har undertecknats.

3. I den mån som de konventioner eller avtal som avses i punkt 1 är tillämpliga på territorier i medlemsstaterna, eller territorier för vilka en medlemsstat ombesörjer de yttre förbindelserna, på vilka detta rambeslut inte är tillämpligt, skall de nuvarande förbindelserna mellan dessa territorier och de övriga medlemsstaterna fortsätta att regleras genom dessa instrument. "

Tvisten i målet vid den nationella domstolen och giltighetsfrågorna

10. Det framgår av beslutet om hänskjutande att Advocaten voor de Wereld, genom ansökan av den 21 juni 2004, väckte talan vid Arbitragehof med yrkande om att lagen av den 19 december 2003, enligt vilken bestämmelserna i rambeslutet införlivas med belgisk rätt, helt eller delvis skall ogiltigförklaras.

11. Till stöd för talan gjorde Advocaten voor de Wereld bland annat gällande att rambeslutet är ogiltigt mot bakgrund av att regleringen av den europeiska arresteringsordern borde ha genomförts i en konvention och inte genom ett rambeslut, eftersom det följer av artikel 34.2 b EU att rambeslut endast får fattas angående "tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar" och det inte är fråga om sådan tillnärmning i detta fall.

12. Advocaten voor de Wereld hävdade vidare att artikel 5.2 i lagen av den 19 december 2003, genom vilken artikel 2.2 i rambeslutet införlivas med nationell belgisk rätt, strider mot likhets- och icke-diskrimineringsprincipen, eftersom det utan sakliga och rimliga skäl görs undantag från kravet på dubbel straffbarhet beträffande de brottsliga gärningar som anges i sistnämnda bestämmelse i samband med verkställandet av en europeisk arresteringsorder, trots att detta krav bibehålls för övriga brott.

13. Advocaten voor de Wereld gjorde även gällande att lagen av den 19 december 2003 inte uppfyller de krav som följer av den straffrättsliga legalitetsprincipen, eftersom lagen inte innehåller någon uppräkning av brottsliga gärningar som har ett tillräckligt klart och detaljerat normativt innehåll utan endast anger obestämda kategorier av oönskade beteenden. Den rättsliga myndighet som skall besluta om verkställighet av en europeisk arresteringsorder har inte tillräckliga uppgifter för att faktiskt kontrollera huruvida de brottsliga gärningar för vilka den eftersökta personen lagförs eller har ådömts ett fängelsestraff omfattas av en av de kategorier som anges i artikel 5.2 i nämnda lag. Det förhållandet att de brott som anges i denna bestämmelse inte definieras på ett klart och detaljerat sätt leder till att de olika myndigheter som skall verkställa en europeisk arresteringsorder tillämpar denna lag på olika sätt, vilket även strider mot likhets- och icke-diskrimineringsprincipen.

14. Arbitragehof har angett att lagen av den 19 december 2003 är en direkt följd av rådets beslut att genomföra regleringen av en europeisk arresteringsorder i ett rambeslut. De anmärkningar som Advocaten voor de Wereld har riktat mot denna lag gäller i samma utsträckning även mot rambeslutet. Olikheter vad avser domstolarnas tolkning av gemenskapsrättsakternas giltighet och den lagstiftning som syftar till att genomföra dessa i nationell rätt kan äventyra enhetligheten inom gemenskapens rättsordning och strider mot den grundläggande rättssäkerhetsprincipen.

15. Arbitragehof har tillagt att domstolen enligt artikel 35.1 EU är ensam behörig att meddela förhandsavgöranden om giltighet av rambeslut och att Konungariket Belgien i enlighet med artikel 35.2 EU har godtagit domstolens behörighet på detta område.

16. Mot denna bakgrund beslutade Arbitragehof att vilandeförklara målet och ställa följande giltighetsfrågor till domstolen:

"1. Är [rambeslutet] … förenligt med artikel 34.2 b [EU], enligt vilken rambeslut endast får fattas i syfte att tillnärma medlemsstaternas lagar och andra författningar?

2. Är artikel 2.2 i [rambeslutet] …, i den del den innebär att kontrollen av kravet på dubbel straffbarhet slopas för där angivna brott, förenlig med artikel 6.2 [EU] och, mer specifikt, med den straffrättsliga legalitetsprincipen och likhets- och icke-diskrimineringsprincipen som garanteras i denna bestämmelse?"

Prövning av giltighetsfrågorna

Den första frågan

Upptagande till sakprövning

17. Den tjeckiska regeringen har gjort gällande att den första giltighetsfrågan inte kan upptas till sakprövning, eftersom det annars skulle innebära att domstolen var skyldig att pröva artikel 34.2 b EU, som är en primärrättslig bestämmelse som inte omfattas av domstolens prövning.

18. Detta argument saknar fog. Det följer nämligen av artikel 35.1 EU att domstolen, i enlighet med de villkor som anges i denna artikel, är behörig att meddela förhandsavgöranden om giltighet och tolkning av bland annat rambeslut. Detta innebär nödvändigtvis att domstolen kan komma att tolka bestämmelser i primärrätten såsom artikel 34. 2 b EU även om det saknas någon uttrycklig behörighet i detta hänseende, för det fall domstolen såsom angående målet vid den nationella domstolen har erhållit en begäran om att pröva huruvida rambeslutet har fattats på ett lagenligt sätt med stöd av den sistnämnda bestämmelsen.

19. Enligt den tjeckiska regeringen kan den första frågan inte heller upptas till sakprövning på grund av att det i beslutet om hänskjutande inte tydligt framgår vilka relevanta skäl som skulle kunna utgöra stöd för att rambeslutet skall anses vara ogiltigt. Det var således omöjligt för denna regering att framföra synpunkter angående denna fråga. I synnerhet med hänsyn till att Advocaten voor de Wereld har hävdat att rambeslutet inte har lett till en tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning borde organisationen ha anfört stöd för detta påstående och Arbitragehof borde ha återgett det i beslutet om hänskjutande.

20. Det skall erinras om att de uppgifter som lämnas i besluten om hänskjutande inte bara skall göra det möjligt för domstolen att lämna användbara svar utan också ge såväl medlemsstaternas regeringar som andra berörda parter möjlighet att avge yttranden i enlighet med artikel 23 i domstolens stadga (se, bland annat, beslut av den 2 mars 1999 i mål C-422/98, Colonia Versicherung m.fl., REG 1999, s. I-1279, punkt 5).

21. Såvitt avser målet vid den nationella domstolen innehåller beslutet om hänskjutande tillräckligt utförliga uppgifter för att uppfylla dessa krav. Såsom angetts i punkt 11 i denna dom, framgår det av beslutet om hänskjutande att Advocaten voor de Wereld har gjort gällande att regleringen av den europeiska arresteringsordern borde ha genomförts i en konvention och inte genom ett rambeslut, eftersom det följer av artikel 34.2 b EU att rambeslut endast får fattas angående "tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar" och det inte är fråga om sådan tillnärmning i detta fall.

22. Dessa uppgifter är tillräckligt utförliga inte bara för att domstolen skall kunna lämna ett användbart svar, utan även för att säkerställa att de berörda parterna, medlemsstaterna, rådet och kommissionen har möjlighet att avge yttranden i enlighet med artikel 23 i domstolens stadga. Detta visar för övrigt samtliga yttranden som ingetts av dem som yttrat sig i detta förfarande, inbegripet det yttrande som ingetts av den tjeckiska regeringen.

23. Den första giltighetsfrågan kan således upptas till sakprövning.

Prövning i sak

24. Advocaten voor de Wereld har, i motsats till alla andra som yttrat sig i detta förfarande, gjort gällande att det följer av artikel 34.2 b EU att regleringen av den europeiska arresteringsordern borde ha genomförts i en konvention.

25. För det första kunde rambeslutet enligt Advocaten voor de Wereld inte med giltig verkan fattas för att tillnärma medlemsstaternas lagar och andra författningar såsom avses i artikel 34.2 b EU, eftersom rådet endast är behörigt att fatta rambeslut för att gradvis tillnärma straffrättsliga regler i de fall som avses i artikel 29 andra stycket tredje strecksatsen EU och artikel 31.1 e EU. Vad gäller andra gemensamma insatser rörande straffrättsligt samarbete skall rådet upprätta konventioner med tillämpning av artikel 34.2 d EU.

26. För det andra följer det enligt Advocaten voor de Wereld av artikel 31 i rambeslutet att detta beslut från och med den 1 januari 2004 skall ersätta konventionsbestämmelserna om utlämning i förbindelserna mellan medlemsstaterna. Endast genom en rättsakt av samma art, det vill säga en konvention i den mening som avses i artikel 34.2 d EU, är det möjligt att med giltig verkan avvika från gällande konventionsbestämmelser.

27. Dessa argument kan inte vinna framgång.

28. Det följer särskilt av artikel 1.1 och 1.2 samt skälen 5, 6, 7 och 11 i rambeslutet att detta har som mål att ersätta den multilaterala utlämningsordningen mellan medlemsstaterna med ett system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer mellan rättsliga myndigheter för verkställighet av domar eller lagföring, och att systemet skall grundas på principen om ömsesidigt erkännande.

29. Ett ömsesidigt erkännande av arresteringsorder som utfärdats i olika medlemsstater i enlighet med rätten i den stat som utfärdat arresteringsordern kräver en tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar som rör straffrättsligt samarbete och i synnerhet reglerna om villkor, förfarande och verkan av ett överlämnande mellan nationella myndigheter.

30. Det är just det som är syftet med rambeslutet, i synnerhet med avseende på reglerna rörande de uppräknade brottskategorier som inte kräver någon kontroll av att det föreligger dubbel straffbarhet (artikel 2.2), de obligatoriska eller fakultativa skälen att vägra verkställighet av en europeisk arresteringsorder (artiklarna 3 och 4), den europeiska arresteringsorderns innehåll och form (artikel 8), översändandet av en sådan arresteringsorder och formen för översändandet (artiklarna 9 och 10), minimigarantierna till skydd för den eftersökte eller den gripne (artiklarna 11–14), tidsfrister och beslutsregler avseende verkställighet av ifrågavarande arresteringsorder (artikel 17) och tidsfristen för överlämnande av den eftersökte (artikel 23).

31. Rambeslutet har fattats på grundval av artikel 31.1 a och b EU, i vilken det föreskrivs att de gemensamma insatserna rörande straffrättsligt samarbete skall omfatta underlättande och påskyndande av straffrättsligt samarbete när det gäller rättsliga förfaranden och verkställighet av beslut samt underlättande av utlämning mellan medlemsstaterna.

32. I motsats till vad Advocaten voor de Wereld har gjort gällande finns det ingen grund för påståendet att tillnärmningen av medlemsstaternas lagar och andra författningar genom fattandet av rambeslut i enlighet med artikel 34.2 b EU enbart skulle avse de straffrättsliga regler i medlemsstaterna som nämns i artikel 31.1 e EU, det vill säga regler avseende brottsrekvisit och påföljder inom de områden som anges i denna bestämmelse.

33. Enligt artikel 2 första stycket fjärde strecksatsen EU ingår utvecklandet av unionen som ett område med frihet, säkerhet och rättvisa bland de mål som eftersträvas av unionen, och i artikel 29 första stycket EU föreskrivs att i syfte att ge medborgarna en hög säkerhetsnivå inom ett sådant område skall medlemsstaterna utforma gemensamma insatser på bland annat området för straffrättsligt samarbete. I andra stycket andra strecksatsen i denna artikel föreskrivs att detta mål skall uppnås genom ett "närmare samarbete mellan rättsliga myndigheter och andra behöriga myndigheter i medlemsstaterna i enlighet med bestämmelserna i artiklarna 31 [EU] och 32 [EU]".

34. Artikel 31.1 a och b EU innehåller emellertid ingen uppgift om vilket rättsligt instrument som skall användas för detta ändamål.

35. Det är i övrigt i allmänna ordalag som det i artikel 34.2 EU anges att rådet skall "vidta åtgärder och främja samarbete som bidrar till att unionens mål uppnås" och rådet ges behörighet att "[f]ör detta ändamål" anta de olika typer av rättsakter som räknas upp i nämnda artikel 34.2 a–d, där bland annat rambeslut och konventioner nämns.

36. Varken i artikel 34.2 EU eller i någon annan bestämmelse i avdelning VI i EU-fördraget görs i övrigt någon åtskillnad mellan vilka olika typer av rättsakter som kan antas på det område som omfattas av den gemensamma insatsen rörande straffrättsligt samarbete.

37. I artikel 34.2 EU föreskrivs inte heller någon prioritetsordning mellan de olika rättsliga instrument som räknas upp i bestämmelsen, vilket innebär att det är möjligt för rådet att välja mellan olika instrument för att reglera samma område, med reservation för de begränsningar som följer av det valda instrumentets art.

38. Mot denna bakgrund skall artikel 34.2 EU, i vilken det i allmänna ordalag räknas upp och definieras vilka olika typer av rättsliga instrument som kan användas för att bidra till "att unionens mål [enligt avdelning VI i EU-fördraget] uppnås", inte tolkas så att en tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar som genomförs med fattande av ett rambeslut i enlighet med artikel 34.2 b EU inte får omfatta andra områden än dem som nämns i artikel 31.1 e EU, och därvid i synnerhet den europeiska arresteringsordern.

39. En tolkning som innebär att det inte enbart är tillåtet att fatta rambeslut i syfte att tillnärma medlemsstaternas lagar och andra författningen inom de områden som omfattas av artikel 31.1 e EU stöds av lydelsen i artikel 31.1 c EU. I sistnämnda bestämmelse anges att de gemensamma insatserna skall omfatta "säkerställande av förenlighet mellan tillämpliga regler i medlemsstaterna, när detta är nödvändigt för att förbättra [det straffrättsliga] samarbetet", utan att det däri görs någon åtskillnad mellan de olika typer av rättsakter som kan användas för att tillnärma dessa regler.

40. Eftersom rådet enligt artikel 34.2 c EU inte får fatta beslut som avser tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar och eftersom det rättsliga instrumentet gemensam ståndpunkt, i den mening som avses i artikel 34.2 a EU, endast får användas för att ange unionens inställning i en viss fråga, uppkommer således frågan huruvida rådet, i motsats till vad Advocaten voor de Wereld har hävdat, med giltig verkan kunde anta reglerna för en europeisk arresteringsorder i ett rambeslut i stället för en konvention i enlighet med artikel 34.2 d EU.

41. Det är visserligen riktigt att den europeiska arresteringsordern lika gärna hade kunnat regleras i en konvention. Rådet har dock ett utrymme för skönsmässig bedömning för att välja det rättsliga instrumentet rambeslut, eftersom villkoren för att anta en sådan rättsakt var uppfyllda i förevarande fall.

42. Denna slutsats påverkas inte av det förhållandet att det följer av artikel 31.1 i rambeslutet att bestämmelserna i detta rambeslut, i förbindelserna mellan medlemsstaterna, ersätter motsvarande konventionsbestämmelser om utlämning som räknas upp i denna bestämmelse från och med den 1 januari 2004. En motsatt tolkning, som varken har stöd i artikel 34.2 EU eller i någon annan bestämmelse i EU-fördraget, skulle riskera att den möjlighet som rådet tillerkänts att fatta rambeslut inom områden som tidigare reglerades genom internationella konventioner i väsentlig mån berövas sin ändamålsenliga verkan.

43. Härav följer att rambeslutet inte har fattats i strid med artikel 34.2 b EU.

Den andra frågan

44. Advocaten voor de Wereld har gjort gällande, i motsats till alla andra som ingett yttranden i detta förfarande, att artikel 2.2 i rambeslutet, som innebär ett slopande av kontrollen av om det föreligger dubbel straffbarhet för de brott som anges i denna bestämmelse, strider mot likhets- och icke-diskrimineringsprincipen samt mot den straffrättsliga legalitetsprincipen.

45. Det skall inledningsvis påpekas att det följer av artikel 6 EU att unionen bygger på rättsstatsprincipen och att unionen såsom allmänna principer för gemenskapsrätten skall respektera de grundläggande rättigheterna, såsom de garanteras i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950, och såsom de följer av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner. Härav följer att institutionerna är föremål för kontroller av att deras rättsakter är förenliga med fördragen och de allmänna rättsprinciperna, på samma sätt som medlemsstaterna är det när de genomför unionsrätten (se bland annat domar av den 27 februari 2007 i mål C-354/04 P, Gestoras Pro Amnistía m.fl. mot rådet, REG 2007, s. I-0000, punkt 51, och i mål C-355/04 P, Segi m.fl. mot rådet, REG 2007, s. I-0000, punkt 51).

46. Det är fastslaget att dessa principer omfattar såväl den straffrättsliga legalitetsprincipen som likhets- och icke-diskrimineringsprincipen, vilka även har fastställts i artiklarna 49, 20 respektive 21 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna som tillkännagetts i Nice den 7 december 2000 (EGT C 364, s. 1).

47. Domstolen skall således pröva giltigheten av rambeslutet mot bakgrund av dessa principer.

Den straffrättsliga legalitetsprincipen

48. Enligt Advocaten voor de Wereld är den förteckning på över trettio brott för vilka det traditionella villkoret om dubbel straffbarhet har slopats under förutsättning att brotten kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år i den utfärdande medlemsstaten, så obestämd och oklar att den strider mot, eller åtminstone kan strida mot, den straffrättsliga legalitetsprincipen. De brott som anges i denna förteckning har inte erhållit någon legaldefinition utan utgör kategorier som på ett obestämt sätt anges som oönskade beteenden. En person som frihetsberövas till följd av en europeisk arresteringsorder som verkställts utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet erhåller inte det skydd som följer av principen att en straffrättslig bestämmelse måste uppfylla villkoren angående tydlighet, klarhet, och förutsägbarhet, som gör det möjligt för var och en att vid tidpunkten för gärningen ha vetskap om huruvida gärningen utgjorde ett brott, vilket är tvärtemot det förhållande som gäller för den som frihetsberövas på andra grunder än den europeiska arresteringsordern.

49. Det erinras om att den straffrättsliga legalitetsprincipen (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) ingår bland de allmänna rättsprinciper som utgör grunden för medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner och att den kommer till uttryck i olika internationella fördrag, såsom i artikel 7.1 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (se, för ett liknande resonemang, bland annat dom av den 12 december 1996 i de förenade målen C-74/95 och C-129/95, brottmål mot X, REG 1996, s. I-6609, punkt 25, och av den 28 juni 2005 i de förenade målen C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. I-5425, punkterna 215–219).

50. Denna princip innebär att brotten och de påföljder som de leder till tydligt måste definieras i lag. Detta villkor är uppfyllt när en enskild av den relevanta bestämmelsens lydelse och, vid behov, med hjälp av domstolarnas tolkning av lydelsen, kan utläsa vilka handlingar och underlåtenhetshandlingar som leder till straffrättsligt ansvar (Europadomstolens dom av den 22 juni 2000 i mål Coëme m.fl. mot Belgien, *Recueil des arrêts et décisions*, 2000-VII, § 145).

51. Enligt artikel 2.2 i rambeslutet medför de brott som räknas upp i bestämmelsen ett överlämnande på grundval av en europeisk arresteringsorder utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen, "förutsatt att brotten, som de definieras i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning, kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i minst tre år i den utfärdande medlemsstaten".

52. Detta innebär att även om medlemsstaterna ordagrant återger uppräkningen av brottskategorierna i artikel 2.2 i rambeslutet vid genomförandet av detsamma, är det definitionen av brotten och tillämpliga påföljder enligt lagstiftningen i "den utfärdande medlemsstaten" som gäller. Rambeslutet syftar varken till att harmonisera de ifrågavarande brotten och brottsrekvisiten eller de påföljder som de leder till.

53. Även om artikel 2.2 i rambeslutet innebär att kontrollen av om det föreligger dubbel straffbarhet försvinner för de brottskategorier som nämns i denna bestämmelse, är det fortfarande den utfärdande medlemsstaten som är behörig att definiera brotten och de tillämpliga påföljderna i nationell rätt. I artikel 1.3 i rambeslutet anges för övrigt att denna medlemsstat är skyldig att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 EU, och därvid följaktligen den straffrättsliga legalitetsprincipen.

54. Härav följer att artikel 2.2 i rambeslutet, i den del den innebär att kontrollen av om det föreligger dubbel straffbarhet slopas för de brott som anges i bestämmelsen, inte är ogiltig på grund av att den strider mot den straffrättsliga legalitetsprincipen.

Likhets- och icke-diskrimineringsprincipen

55. Enligt Advocaten voor de Wereld strider rambeslutet mot likhets- och icke-diskrimineringsprincipen eftersom överlämnandet beträffande andra brott än de som omfattas av artikel 2.2 i rambeslutet kan förenas med villkoret att de gärningar för vilka den europeiska arresteringsordern har utfärdats skall utgöra ett brott enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning. Denna särbehandling är inte sakligt motiverad. Slopandet av kontrollen av om det föreligger dubbel straffbarhet kan i ännu högre grad ifrågasättas, eftersom det inte i rambeslutet förekommer någon detaljerad definition av den gärning för vilken överlämnandet begärs. Den ordning som inrättats genom rambeslutet leder till en oberättigad skillnad i behandlingen av enskilda beroende på om den brottsliga gärningen begicks i den verkställande medlemsstaten eller i en annan stat. Enskilda som är föremål för frihetsberövande kan således bedömas olika utan att det finns något sakligt skäl för detta.

56. Domstolen vill härvid påpeka att likhets- och icke-diskrimineringsprincipen innebär att lika situationer inte får behandlas olika och olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (se bland annat dom av den 26 oktober 2006 i mål C-248/04, Koninklijke Coöperatie Cosun, REG 2006, s. I-0000, punkt 72 och där angiven rättspraxis).

57. Vad för det första gäller valet av de 32 brottskategorier som räknas upp i artikel 2.2 i rambeslutet kunde rådet på grundval av principen om ömsesidigt erkännande och med hänsyn till den höga förtroendenivå och solidaritet som råder mellan medlemsstaterna, anse att de berörda brottskategorierna, antingen mot bakgrund av deras art eller mot bakgrund av att gärningen skall kunna leda till ett frihetsberövande i minst tre år, ingår bland sådana brott som utgör en så allvarlig fara för allmän ordning och säkerhet att det motiverar att kontrollen av om det föreligger dubbel straffbarhet slopas.

58. Även om det antas att situationen för personer som är misstänkta för sådana brott som anges i förteckningen i artikel 2.2 i rambeslutet eller som har dömts för sådana brott är jämförbar med situationen för personer som är misstänkta eller har dömts för andra brott än dem som räknas upp i denna bestämmelse, finns det under alla omständigheter sakliga skäl för denna särbehandling.

59. Vad för det andra gäller påståendet att avsaknaden av en detaljerad definition av de ifrågavarande brottskategorierna riskerar att leda till att genomförandet av rambeslutet skiljer sig åt i de olika nationella rättsordningarna, räcker det att påpeka att syftet med rambeslutet inte är att harmonisera den materiella straffrätten i medlemsstaterna och att det inte finns någon bestämmelse i avdelning VI i EU-fördraget – med hänsyn till att artiklarna 34 och 31 i denna avdelning har angetts som den rättsliga grunden för rambeslutet – enligt vilken det utgör ett villkor för tillämpningen av den europeiska arresteringsordern att de straffrättsliga bestämmelserna beträffande de berörda brotten skall harmoniseras i medlemsstaterna (se, analogt, bland annat dom av den 11 februari 2003 i de förenade målen C-187/01 och C-385/01, Gözütok och Brügge, REG 2003, s. I-1345, punkt 32, samt av den 28 september 2006 i mål C-467/04, Gasparini m.fl., REG 2006, s. I-0000, punkt 29).

60. Härav följer att artikel 2.2 i rambeslutet, i den del den innebär att kontrollen av om det föreligger dubbel straffbarhet slopas för de brott som anges i bestämmelsen, inte är ogiltig på grund av att den strider mot artikel 6.2 EU och, närmare bestämt, den straffrättsliga legalitetsprincipen och likhets- och icke-diskrimineringsprincipen.

61. Av det ovanstående följer att det finns anledning att besvara de hänskjutna frågorna så att det vid prövningen av dessa frågor inte har framkommit någon omständighet som påverkar rambeslutets giltighet.

Rättegångskostnader

62. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

Vid prövningen av de hänskjutna frågorna har det inte framkommit någon omständighet som påverkar giltigheten av rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna.

Underskrifter

AVGÖRANDEN FRÅN NÅGRA HÖGSTA DOMSTOLAR (i sammanfattning)

Portugal

– **Ansökan från Spanien om att överlämna en portugisisk medborgare. Den europeiska arresteringsordern utfärdades för verkställandet av ett treårigt fängelsestraff.**

I ett avgörande från appellationsdomstolen i Évora beviljades överlämnande av den portugisiska medborgaren för avtjänande av straffet. Allmänna åklagaren överklagade avgörandet med hänvisning till artikel 4.6 i rambeslutet och till avsaknaden av reciprocitet i Spanien (se artikel 12.2 f i lag 3/2003 av den 14 mars).

Högsta domstolen medgav att enligt spansk lag skulle en annan ståndpunkt ha intagits i en liknande situation, men avgjorde med tillämpning av artikel 33.5 i Republiken Portugals grundlag att avsaknaden av reciprocitet inte fick utgöra ett hinder för samarbetet inom Europeiska unionen och beslutade därför om överlämning av den portugisiska medborgaren till lämplig spansk domstol för avtjänande av straffet.

– Svaranden överklagade avgörandet från appellationsdomstolen i Lissabon, enligt vilket han kunde överlämnas till de spanska myndigheterna, med motiveringen att han inte hade lagt fram sitt försvar skriftligt och att den verkställande domstolen inte kände till den utfärdande domstolens avgörande.

Konstitutionsdomstolen avgjorde, i likhet med Högsta domstolen, att skriftligt försvar endast krävs vid muntligt hörande, vilket inte hade varit fallet och att den verkställande domstolen hade känt till den utfärdande domstolens avgörande. Avgörandet gick helt enkelt svaranden emot, vilket naturligt nog inte hade tilltalat honom.

– Svaranden överklagade avgörandet från appellationsdomstolen i Lissabon, enligt vilket han kunde överlämnas till de belgiska myndigheterna, med motiveringen att för det första var avgörandet ogiltigt eftersom formuläret hade formulerats om och kompletterats flera gånger och därigenom gjort anklagelsen otydlig, och för det andra att skäl fanns för vägran att verkställa den europeiska arresteringsordern.

Högsta domstolen avgjorde följande:

1. Appellationsdomstolen hade begärt kompletterande upplysningar om fakta i målet för att kunna fastställa brottsrubriceringen och sluta sig till att eftersom brottet var av en art som förtecknas i artikel 2 behövdes ingen kontroll av om det förelåg dubbel straffbarhet för gärningen.

2. När det gällde de skäl för vägran som svaranden anfört fanns det ingenting i det som utfärdande domstolen lagt fram rörande svarandens medborgarskap, platsen för gärningarna eller deras art som motiverade en granskning av skälen för icke-verkställande, vilken under alla omständigheter är frivillig. Appellationsdomstolen i Lissabons beslut om överlämnande bekräftades därför.

Cypern

Cyperns högsta domstol fattade den 7 november 2005 ett viktigt beslut angående genomförandet och verkställandet av rambeslutet om den europeiska arresteringsordern.

Republiken Cyperns högsta domstol bekräftade distriktsdomstolens avgörande, som överklagats av allmänna åklagaren. Enligt avgörandet kunde gripandet av en cypriotisk medborgare och överlämnandet av denne till Förenande kungarikets rättsliga myndigheter på grundval av en europeisk arresteringsorder inte verkställas, eftersom den nationella lagstiftning som överför rambeslutet till det inhemska rättssystemet strider mot grundlagen. Enligt Cyperns grundlag är utlämning av cypriotiska medborgare till varje annat land förbjuden.

Allmänna åklagarens två huvudargument vid överklagandet, nämligen att förfarandet vid en europeisk arresteringsorder inte är identiskt med utlämningsförfarandet och att principen att gemenskapslagstiftningen har företräde framför inhemsk lagstiftning i medlemsstaterna också borde gälla Europeiska unionens lagstiftning, tillbakavisades av domstolen med följande motivering:

a. Även om den europeiska arresteringsorderns art diskuterades, väsentligen i form av hänvisningar till Polens högsta domstols avgörande i samma fråga, avgjorde domstolen att oavsett den europeiska arresteringsorderns art, och huruvida den är att jämställa med utlämning eller inte, kunde den inte finna någon tillämplig rättslig grund i grundlagen som motiverar att en cypriotisk medborgare kan gripas i syfte att överlämna honom eller henne till de behöriga rättsliga myndigheterna i en annan medlemsstat på grundval av en europeisk arresteringsorder. De skäl som motiverar att personer kan gripas anges utförligt i grundlagen och inget av dessa skäl kan tolkas som att en cypriotisk medborgare kan gripas och överlämnas till en annan medlemsstat. Domstolen kunde därför inte tolka nationell lag i enlighet med Europeiska unionens lagstiftning.

b. Rambeslut som utfärdats på grundval av artikel 34 i fördraget om Europeiska unionen har inte direkt effekt. Resultaten ska vara bindande för medlemsstaterna, men kan uppnås endast genom överföring "genom lämpliga lagliga förfaranden i varje medlemsstat". Enligt domstolen har detta inte skett i Cypern, eftersom bestämmelserna i den berörda lagstiftning som överför rambeslutet om den europeiska arresteringsordern står i strid med bestämmelserna i grundlagen. Med denna motivering avgör domstolen, om än inte uttryckligt, att rambeslut inte kan anses ha företräde framför grundlagen.

Efter högsta domstolens beslut, och med beaktande av konsekvenserna av detta när det gäller att uppfylla Republiken Cyperns förpliktelser enligt fördraget om Europeiska unionen, har regeringen beslutat att lägga fram ett förslag om grundlagsändring för representanthuset.

Under tiden, och till dess att grundlagen har ändrats, kommer de berörda cypriotiska myndigheterna inte att kunna verkställa europeiska arresteringsorder mot cypriotiska medborgare som har utfärdats av andra medlemsstater.

I *Cypern* har Cyperns högsta domstol genom ett avgörande av den 7 november 2005, förklarat att den lag som överför den europeiska arresteringsordern strider mot Cyperns grundlag. En ändring trädde i kraft den 28 juli 2006. Genom den ändrade artikel 11 införs emellertid en tidsgräns för möjligheten att överlämna egna medborgare: ett sådant överlämnande bara är möjligt i samband med överträdelser som begåtts efter Cyperns anslutning till unionen, dvs. efter den 1 maj 2004.

Frankrike

– **Utfärdande av en europeisk arresteringsorder för gärningar som begåtts före och efter den 1 november 1993**

I dom nr 5233 av den 21 september 2004 avgjorde den högsta appellationsdomstolens brottmålskammare att en europeisk arresteringsorder kan verkställas om en framställning om överlämnande för avtjänande av fängelsestraff avser en gärning som begåtts efter den 1 november 1993.

– **Gärningar som begåtts delvis i Frankrike**

I dom nr 4351 av den 8 juli 2004 avgjorde den högsta appellationsdomstolens brottmålskammare att om en del av gärningarna har begåtts på franskt territorium motiverar detta att överlämnande vägras.

– **De flesta domstolar undersöker systematiskt huruvida straffet kan avtjänas i Frankrike (artikel 695.24.2 i straffprocesslagstiftningen).**

I dom nr 4540 av den 5 augusti 2004 avgjorde den högsta appellationsdomstolens brottmålskammare att den avdelning i en domstol som har hand om en förundersökning och ska fatta ett avgörande om överlämning av en person för vilken en europeisk arresteringsorder har utfärdats för verkställande av straff, inte är skyldig att utreda huruvida straffet kan verkställas på det nationella territoriet.

– **Överlämning beviljad för gärningar som inte är straffbara enligt fransk lag**

I dom nr 4540 av den 5 augusti 2004 avgjorde den högsta appellationsdomstolens brottmålskammare att den avdelning i en domstol som har hand om en förundersökning inte kan beordra överlämning av en fransk medborgare för vilken en europeisk arresteringsorder har utfärdats för gärningar som inte utgör överträdelser enligt fransk lag.

– **Arten av förfarandet för en europeisk arresteringsorder**

I dom nr 4630 av den 5 augusti 2004 avgjorde den högsta appellationsdomstolens brottmålskammare att förfarandet för europeisk arresteringsorder och systemet för dess tillämpning inte utgör lagar om ordningen för verkställande och tillämpning av straff enligt artikel 112.2.3 i strafflagstiftningen och därför, i enlighet med artikel 32 i rådets rambeslut av den 13 juni 2002, ska de gälla för gärningar som begåtts från och med den 1 november 1993 (jfr även kammaren för brottmål den 23 november 2004, nr 6578).

– **Betydelsen av tidsfristen på sex dagar för mottagande av en europeisk arresteringsorder**

I dom nr 4785 av den 1 september 2004 den högsta appellationsdomstolens brottmålskammare att den tidsfrist på sexdagar som föreskrivs i fransk lag för mottagande av en europeisk arresteringsorder i original eller av en kopia inte föreskrivs med förbehåll för invändningar om ogiltighet. Frågan om huruvida sådan ohörsamhet motiverar att personen släpps har ännu inte lösts.

– **Giltighet av en europeisk arresteringsorder utfärdad efter en Schengenregistrering som ledde till att personen greps.**

I dom nr 5548 av den 5 oktober 2004 avgjorde den högsta appellationsdomstolens brottmålskammare att den avdelning i en domstol som har hand om en förundersökning och vägrar att överlämna en person för vilken en internationell arresteringsorder har utfärdats i Schengensystemet, med motiveringen att den europeiska arresteringsordern utfärdades efter registreringen i Schengensystemet, inte anför någon rättslig grund för sitt beslut (jfr även brottmålskammare den 1 februari 2005, nr 00742).

– **Arten av avgöranden i den kammare som har fått hand om en förundersökning efter ett avgörande om överlämnande (artikel 695.45 i straffprocesslagstiftningen).**

I dom nr 5534 av den 13 oktober 2004 avgjorde den högsta appellationsdomstolens brottmålskammare att när den mottar en begäran om tillstånd att väcka åtal mot andra överträdelser än dem på vilka överlämnandet grundade sig, och som begåtts tidigare än dessa, handlar den kammare som har hand om förundersökningen utan möjlighet till överklagande (jfr även brottmålskammaren av den 14 december 2004, nr 7034).

– **Provisoriskt överlämnande och avsaknad av frihetsberövande åtgärd (artikel 695.39 i straffprocesslagstiftningen).**

I dom nr 7071 av den 13 oktober 2004 avgjorde den högsta appellationsdomstolens brottmålskammare att artikel 695.39 i straffprocesslagstiftningen inte avgör huruvida en i Frankrike eftersökt och åtalad person ska överlämnas provisoriskt i avsaknad av en frihetsberövande åtgärd mot personen i fråga.

– **Överlämnande av en person dömd till en frihetsberövande åtgärd (artikel 695.12 i straffprocesslagstiftningen).**

I dom nr 3197 av den 25 maj 2005 oktober 2004 avgjorde den högsta appellationsdomstolens brottmålskammare att överlämnande av en person som dömts till en frihetsberövande åtgärd, i detta särskilda fall sluten psykiatrisk vård med förnyad prövning var sjätte månad, följer bestämmelserna i artikel 695.11–24 i straffprocesslagstiftningen eftersom den utdömda frihetsberövande åtgärdens varaktighet översteg ett fängelsestraff på fyra månader.

FÖRTECKNING ÖVER KONTAKTPERSONER OCH ADRESSER

EUROPEISK ARRESTERINGSORDER Förteckning över kontaktpersoner och adresser					
LAND	**KONTAKT-PERSON**	**ADRESS**	**TELEFON-NR**	**FAX-NR**	**E-POSTADRESS**
BE Belgien	Ms. Marie-Hélène DESCAMPS	Ministère de la Justice Bd de Waterloo, 115 1000 Bruxelles	+ 32 2 542 6728	+ 32 2 542 70 25	marie-helene.descamps@just.fgov.be
BG Bulgarien	Ms. Milena PETROVA	Ministry of Justice 1, Slavianska Str. 1040 SOFIA	+ 359 2 9237 418		m.petrova@justice.government.bg
CZ Tjeckien	Ms. Nicole Petrikovitsová	Ministry of Justice International Department International Treaties and Mutual Legal Assistance in Criminal Matters Unit, Vyšehradská 16, CZ 128 10 Prague	+420 / 221 997 923 or 221 997 925	+420 / 221 997 919 or 221 997 986	npetrikovitsova@msp.justice.cz / om@msp.justice.cz
DK Danmark	Mr. Morten N. JACOBSEN	Ministry of Justice Slotsholmsgade 10 1216 Copenhagen K	+ 45 72 26 86 01	+ 45 33 92 26 89	mnja@jm.dk
DE Tyskland	Dr. Ralf RIEGEL Dr. Yvonne WILMS	Bundesamt für Justiz Adenauerallee 99-103, 53113 BONN	+ 49 228 99 410 5310 + 49 228 99 410 5395	+ 49 228 99 41 5591	Ralf.Riegel@bfj.bund.de Yvonne.Wilms@bfj.bund.de
EE Estland	Ms. Imbi MARKUS Astrid LAURENDT-HANIOJA	Ministry of Justice International Legal Cooperation Unit Tõnismägi 5a Tallinn 15911 Estonia	+ 372 620 81 90 +372 620 81 86	+ 372 620 81 09 +372 620 81 09/91	imbi.markus@just.ee astrid.laurend@just.ee
EL Grekland	Mrs Elsa DAFNI Head of Section of International Judicial Cooperation in Criminal Matters	Ministry of Justice Greece	+ 30 210 776 7311	+ 30 210 776 7497	mjust4@otenet.gr
ES Spanien	Mr. Luis AGUILERA RUIZ Ms Ana GALLEGO	REPER Deputy General Director for International Judicial Cooperation	+ 32 2 509 8819 + 34 91 390 2298	 + 34 91 390 4457	luis.aguilera@reper.mae.es ana.gallego@mjusticia.es
FR Frankrike	Mr. Loic GUERIN / Mr. Samuel LAINE Chef du Bureau de l'entraide pénale internationale Bureau de l'entraide pénale internationale Direction des affaires criminelles et des Graces Ministère de la Justice	Ministère de la justice 14, rue Halévy 75001 Paris	+ 33 1 44 86 14 36 + 33 1 44 86 14 00	+ 33 1 44 86 14 11	loic.guerin@justice.gouv.fr samuel.laine@justice.gouv.fr

LAND	KONTAKT-PERSON	ADRESS	TELEFON-NR	FAX-NR	E-POSTADRESS
IE Irland	Ms. Anne FARRELL	Department of Justice, Equality & Law Reform Pinebrook House Harcourt Street Dublin 2	+ 353 1 602 8574	+ 353 1 602 8472	warrantsmail@justice.ie
IT Italien	Mr. Gabriele IUZZOLINO	Italian Ministry of Justice Via Arenula 70 00 186 Roma	+ 39 06 688 52 682	+ 39 06 68897568	gabriele.iuzzolino@giustizia.it
CY Cypern	Mrs. Eleni LOIZIDOU Senior Law Officer	Law Office of the Republic	+ 357 22 889100 + 357 22 889156 (direct)	+ 357 22 66 50 80	att.gen@law.gov.cy
LV Lettland	Maris STRADS Prosecutor	International Cooperation Division Prosecutor General's Office	+ 371 704 4562	+ 371 704 4804	maris.strads@lrp.gov.lv
	Mr. Juris BULANS Legal Adviser	Ministry of Justice Brivibas Buld, 36 LV - 1536 RIGA	+371 6703 6913	+ 371 6703 6916	juris.bulans@tm.gov.lv
LT Litauen	Ms. Andrada BAVEJAN	Ministry of Justice International Law Department Division of Legal Cooperation Gedimino ave. 30/1 LT-01104 Vilnius	+ 370 526 629 40	+ 370 526 628 54	a.bavejan@tm.lt
	Mr. Rolandas TILINDIS	Prosecutor's General Office Div of International Relations and Legal Assistance A. Smetonos str. 4 LT-01515 Vilnius	+ 370 526 623 60	+ 370 526 623 17	rolandas.tilindis@prokuraturos.lt
LU Luxemburg	Mrs. Annick HARTUNG	Ministère de la Justice 16 Boulevard Royal L-2934 Luxembourg	+ 352 478 8526	+ 352 22 0519	annick.hartung@mj.etat.lu
HU Ungern	Dr. Klára NÉMETH-BOKOR Head of Department	Department of International Criminal Law Ministry of Justice and Law Enforcement	36-1-4413113	36-1-4413112	bokork@irm.gov.hu nemzb@irm.gov.hu
MT Malta	Dr. Donatella FRENDO DIMECH Senior Counsel of the Republic	International Cooperation in Criminal Matters Unit, Attorney General's Agency The Palace Valletta Malta	+ 356 212 21223	+ 356 256 83103	donatella.m.frendo-dimech@gov.mt
NL Nederländerna	Mrs. Marjorie BONN Senior legal adviser	Ministry of Justice Schedeldoekshaven 100 2500 EH Den Haag	+31 70 370 6632	+31 70 370 7519	m.bonn@minjus.nl
AT Österrike	Mr. Stefan BENNER	Ministry of Justice Museumstraße 7 1016 Wien	+ 43 1 52152 2225	+ 43 1 52152 2500	stefan.benner@bmj.gv.at

LAND	KONTAKT-PERSON	ADRESS	TELEFON-NR	FAX-NR	E-POSTADRESS
PL Polen	Mrs Alicja KLAMCZYNSKA	Ministry of Justice Dept. of Judicial Assistance and European Law Ujazdowskie 11 Ave. 00-950 WARSAW Poland	+ 48 22 56 18 406	+ 48 22 62 80 949	klamczynska@ms.gov.pl
PT Portugal	Ms. Patrica LISA Legal Adviser	Bureau for International Affairs (Gabinete para as Relações Internacionais) - Ministry of Justice	+ 351 217 924 030	+ 351 217 924 032	plisa@dgpj.mj.pt
RO Rumänien	Mr. Florin RAZVAU RADU Ms. Mariana ZAINEA Ms. Cătălina MIRON	Ministry of Justice Apolodor 17 Bucarest	+ 40 21 3118951	+ 40 21 3101662	rradu@just.ro mzainea@just.ro gmiron@just.ro
SI Slovenien	Mrs Ana Bučar	Ministry of Justice of the Republic of Slovenia Directorate for International Cooperation Unit of Mutual Assistance Zupanciceva 3 1000 Ljubljana	+ 386 1 369 56 10	+ 386 1 369 5306	ana.bucar@gov.si
SK Slovakien	Mr Branislav BOHACIK Director	Ministry of Justice of the Slovak Republic International Law and European Integration Department Division for Judicial Co-operation in Criminal Matters Zupne namestia 13 813 11 Bratislava	+ 421 2 593 53240	+ 421 2 593 53604	branislav.bohacik@ justice.sk
FI Finland	Ms. Johanna HERVONEN District Prosecutor	Helsinki District Prosecutor's Office POB 318 00181 Helsinki FINLAND	+ 358 10 362 2401	+ 358 10 3622203	johanna.hervonen@ oikeus.fi helsinki.sy@oikeus.fi
SE Sverige	Mr. Joakim ZETTERSTEDT Legal Adviser	Ministry of Justice Division for Criminal Cases and International Judicial Cooperation SE - 103 33 STOCKHOLM	+ 46 8 405 1000	+ 46 8 4054676	joakim.zetterstedt@ justice.ministry.se
UK Förenade kungariket	Ms. Ferella TAYLOR / Mr. Richard WEST	Judicial Co-operation Unit Home Office 5th Floor, Fry Building 2 Marsham Street London SW1P 4DF	+ 44 20 7035 1263	+ 44 20 7035 6986	richard.west@ homeoffice.gsi.gov.uk
	Mr. David Dickson	International Co-operation Unit (all matters concerning the EAW in Scotland)	+ 44 131 243 8152	+ 44 131 2438153	DavidJ.Dickson @copfs.gsi.gov.uk

LAND	KONTAKT-PERSON	ADRESS	TELEFON-NR	FAX-NR	E-POSTADRESS
GSC General-sekretariatet	Mr. Hans G. NILSSON Mr. Guy STESSENS Mr. Angel GALGO	General Secretariat of the Council of the EU	+ 32 2 281 79.33 + 32 2 281 79.15 + 32 2 281 67 11 + 32 2 281 77 92	+ 32 2 281 63.54	hans.nilsson@consilium.europa.eu guy.stessens@consilium.europa.eu angel.galgo@consilium.europa.eu